

VEZÉRCIKK

Együtműködés • Kovács Zoltán felelős szerkesztő

Régi tapasztalat, hogy közös erővel könnyebben, gyorsabban el lehet végezni a munkát. Akkor is jelentősen megkönnyítjük egymás munkáját, ha gondosan és pontosan végezzük a magunk részét. Igaz ez így év végén, év elején az Élő Vízfizetések megújítására is. Olvasóink az előfizetések megújításával sok örömet okozhatnak nekünk; ugyanakkor nem kevés utánjárástól és bosszúságtól menthetik meg munkatársainkat, ha odafigyelnek a megrendelőlap pontos kitöltésére.

Tavaly előfordult, hogy egy testvérnő befizetett három Élő Vízre ezzel a megjegyzéssel: „Legyen úgy, mint 1994-ben.” Munkatársaimnak nem kevés idejébe került, mire kinyomozták, hogy a testvérnő a múltban három ismerősének rendelte meg az Élő Vízét, három különböző városba, és ezúttal is az ő javukra fizetett elő. Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha a megrendelő leírja a három nevet és a három címet...

Kérjük tehát a nevek és a címek pontos leírását még akkor is, ha jövőre is „úgy lesz”, mint az idén volt!

Kérjük továbbá, hogy a megrendelőlapot és a befizetést igazoló feladóvevény fénymásolatát minden esetben küldjétek be a szerkesztőségbe, hogy ne érjen kellemetlenség titeket és minket sem. Ha a megrendelőlapot nem külditek, előfordulhat, hogy a befizetés ellenére sem kapjátok meg az Élő Vízét, mert a megrendelőlapokon vezetjük a nyilvántartást. Ha a feladóvevény fénymásolatát nem kapjuk meg, akkor csak vaktában tudjuk kiküldeni az Élő Vízét, mivel a hosszú banki átfutási idő miatt nem tudjuk ellenőrizni, hogy a befizetés ténylegesen megtörtént-e.

Az áremelést idén sem tudjuk elkerülni. A lap az új évben 130,- Ft-ba kerül majd. Viszont annyi kedvezményt adunk hűségese előfizetőinknek, hogy aki a január 20-i határidőig egy összegben befizeti az előfizetési díjat, annak csak 120,- Ft-ba kerül egy-egy szám. Nekik tehát az éves előfizetési díj csak 720,-Ft. Utólagos, az egyes számok utáni fizetéssel is meg lehet rendelni az Élő Vízét, akkor azonban a 130,- Ft-os ár lép érvénybe, miként azok esetében is, akik későbbi időpontban, év közben fizetnek elő a lapra.

Jelen számunkkal indítjuk útjára az Élő Víz új mellékletét *Forrás* címmel. Ezzel végleg megoldódni látszik az a dilemma, hogy miként férnek meg egy lapban a hívőknek és a hitetleneknek szánt írások. A *Forrás* lesz az Élő Víz evangélikációs melléklete személyes bizonyosságokkal, megtérési felhívással, melyet az Olvasó – miután maga is elolvasta – odaadhatja hitetlen rokonának, barátjának, ismerősének, s nem kell az egész újságot átadnia, mely utóbbiban például a kívülállók számára érthetetlen igemagyarázatok is vannak.

Reméljük, a *Forrás* az evangélikáló gyülekezetek számára is hasznos segédeszköz lesz. Az evangélikációkra a *Forrás* külön is megrendelhető ötvennél nagyobb példányszámban. Ára 50–500 db esetén 5,- Ft, 500 példány felett 4,- Ft. A külön rendeléseket a megjelenést megelőző hónap 15-ig szíveskedjétek eljuttatni a szerkesztőségbe! A *Forrás* legyen élet forrása a hitetleneknek az Olvasóval való együttműködésünk gyümölcseként!

Köszönjük olvasóink bizalmát az Élő Víz iránt, mely az eddigi előfizetésekben megnyilvánult, s amelyet megerősítenek az újbóli előfizetések. És megköszönjük a

megrendelőlapok pontos kitöltését és beküldését az Országos Titkárság csekkjének feladóvevényével együtt.

MEDITÁCIÓ

A békesség fejedelme • ifj. Kurdi János

{k1995601}

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” Ézs 9,6

Hétszáz évvel az ígélet elhangzása után Izrael történetének egyik legkegyetlenebb uralkodója, Heródes ül Júdea királyi székében. Isten választott népe – bűnei miatt – idegen hatalom, a római császár, Augusztusz fennhatósága alatt él.

A nép vezetői nem az Úr félelmében, hűséges és tökéletes szívvel járnak, amint azt Isten elvárja (2Krón 19,7; 9), hanem Istentől eltávolodva, önigazultan, az egyszerű embereket lenézve, megvetve (Jn 7,49).

A bűn következménye a választott nép megosztottsága (ApCs 23,1–10), az erőszak, a könny és a gyász (Mt 2,18). Nyomorúságos idők ezek, amelyben Izrael népe vágyakozva várja a Messiás megjelenését.

Mennyiféle várákozás! Szabadulni a római uralom alól. Adófizetéstől. A kilátástalanság gyötrő verméből. Rossz lelkiismerettől. Szegénységből, bajból, betegségből.

És hányféle módon! Lázadással? Karddal? Dicsőséges nagy csatában? Vagy talán okos politikával, kivárással?

Fűzik a szót a zsinagógákban. Hol titkos összehajlásban, hol hangos vitatkozással. S közben ki veszi észre, hogy „*eljött az időnek teljessége*” (Gal 4,4–5)?

Ki veszi észre, hogy felragyogott az égen ama fényes hajnalcsillag, amely elvezet a békesség királyához? Ki hallja meg az angyali örömhírt? Nem Izrael előkelő, vitatkozó főpapjai, hanem a hűséggel vigyázó, virrasztó egyszerű pásztorok!

Jeruzsálem mélyen alszik. Falai között hitetlenség és félelem. De a lankás betlehemi mezők felett angyal hirdeti Isten ígéreteinek beteljesedését: „*Ne féljete, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: mert született néktek ma a megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában*” (Lk 2,10–11). S felzeng a mennyei kórus éneke: „*Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakarát!*” (Lk 2,14)

Zeng a békesség evangéliuma. Nyílik a pásztorok szíve, s felsaruzva lábukat, Istent dicsérve hirdetik amiket hallottak és láttak, amint nekik megmondattott.

Testben kicsinynek tűnik a kezdet: kevesek öröme, ínségben és szegénységben születik meg a világ Megváltója.

Lélekben azonban a legnagyobb világtörténelmi esemény! Hiszen benne Isten Fia lett emberré, hogy a világ általa megszabaduljon (Jn 3,17). „*Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő általa békéltessen meg mindent magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által: Ő általa mindent, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben*” (Kol 1,19–20).

Test szerint gondolkodva ez nem érhető meg, csak lélek által, „*mert a testnek gondolata halál: a Lélek gondolata pedig élet és békesség*” (Róm 8,6).

Ezt kellett megtanulnia a tanítvány Péternek: Isten dolgaira gondolni, nem az emberi dolgokra (Mt 16,23). Hüvelyébe tenni a szablyát (Jn 18,11). Megtagadni a test indulatát, elengedni a bosszúállás követét, „*mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk*” (Ef 6,12). Elfogadni

azt, hogy Jézus Krisztus tanítása a tökéletes békesség alapja: „*aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is*” (Mt 5,39); „*Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.*” (Mt 5,44); ... Örökérvényű igazság ez, amelynek „*gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességben munkálkodnak*” (Jak 3,18). Ők boldogok (Mt 5,9)!

Különösen fontos ez az üzenet napjainkban, amikor „*az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői*” (2Tim 3,1–4). Amikor kiáltóan szükséges, hogy lankadatlanul végezzük a békéltetés szolgálatát, mert Isten reánk bízta a békéltetés ígését (2Kor 5,18–19).

Ha jönnek is a nehéz idők, a nagy nyomorúság napjai, ne nyugtalanodjék a szívünk, és ne féljen! Jézus örök békességet adott nekünk (Jn 14,27). Nemcsak ezen a Földön, de a halál után is! Az üdvözültek nyugalmát, ahol nem lesz sírás. A menny békéjének is fejedelme Ő! „*És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta*” (1Jn 3,3). „*És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.*” (Fil 4,7) Ragadjuk hát meg az ünnep nyújtotta alkalmakat! Serkenjünk fel! Az angyalok szózata minket is hív. Adjunk az Úrnak tiszteletet és dicséretet! Imádjuk az Urat szent ékességben, mert ígéreteinek teljességében élhetünk. Mert „*békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig*” (Zak 9,10).

„*Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel*” (Zsolt 29,11).

A felragyogó csillag • ifj. Kovács Béla

UTAZÓK KELETRŐL

A hűvös őszegei estén három utazó haladt át tevéivel a Jaffai-kapun. Messziről jöttek, Mezopotámiából, és néhány napot töltöttek Jeruzsálemben. Tudós emberek voltak, akik ismerték az égi jeleket, a csillagok pályáját, a Hold és Nap mozgását.

Néhány hónappal korábban szokatlan eseményre figyeltek fel: a királycsillag, a Jupiter a Halak csillagképben találkozott a Szaturnusszal meglepően fényes és tartós égi jelenséget okozva. Az ékirásos táblák között kutatva meg is találták azt, amelyiken ezt a nagyszerű jelenséget a babiloni tudósok már régen leírták, de észrevették azt is, hogy több száz évre visszamenőleg hasonló jelenség nem történt. Különös dolog lehet ez! – gondolták. Az istenek biztonnal valami nagy dolgot akarnak közölni velünk!

Gyorsan meg is fejtették az égi talányt: A magyarázat olyannyira kézenfekvő volt, hogy nem haboztak, azonnal útnak indultak. A zsidók földjén nagy király született! Nem akartak lemaradni a nagy király köszöntéséről, hiszen az égi jelek is hírül adják születését, valóban hatalmas uralkodó lesz. Igyekezzünk! Szívükben ott volt a vágy: menni, menni! Valami ismeretlen húzta őket, vonzotta a lelküket a távoli Jeruzsálembé. Csak hogy láthassák a nagy királyt, és hódolhassanak előtte!

A zsidók országába érve természetes volt, hogy a királyi palotát keresték meg Jeruzsálemben. Biztosan ott van az újszülött, akinek csillagát látták felkelni. A városban azonban nyoma sem volt örömmek, ami egy királyi gyermek születését kísérte volna. Sőt! Az emberek riadtak, hallgatagok voltak. Szinte érezni lehetett a bennük levő félelmet, amely megtelepedett a városon. Heródes, a zsidók királya, néhány hónapja kivégeztetett hatezer farizeust, mert megtagadták a császárnak teendő hűségüket. Közülük néhányan az eljövendő Messiásról

jövendöltek. Borzalmas rémület töltötte be Jeruzsálemet. Senki nem mert egy hangos szót sem kiejteni az utcán, mert mindenütt a király besúgóit és kémeit lehetett sejteni.

Amikor az idegenek a zsidók újszülött királyáról érdeklődtek, mindenkinek arcára fagyott a mosoly. A hír hamar elterjedt, és felbolydult az egész város. Heródes egészen összezavarodott. Hát nem ő a zsidók királya? És miféle újszülöttről van szó? Hisz nemrég végeztette ki két fiát! Milyen rossz tréfa ez?

Gyorsan összehívatta hát az írástudókat: hol kell a Messiásnak megszületnie? Azok azt mondták, hogy Betlehemben a prófécia szerint. Ekkor Heródes magához kérte a keleti utazókat, akik elmondták, mikor látták feltűnni a csillagot, ami után elindultak. Azt mondta nekik, hogy ő maga is tiszteletét akarja tenni az újszülött királynál, és ha megtalálták, értesítsék őt.

Hát így vagyunk! – gondolták a bölcsek. Az égi jelek nem hazudtak! Nem akárki született, hanem a Messiás, akiről a próféták szóltak. Akit annyira vártak, bár nem látszott, hogy örülnének is neki. Nem is tudtak róla, hogy megszületett.

Ahogy tevéikkel áthaladtak a kapun, a napnyugta utáni szürkületben valami felfénylett előttük. Ó, igen! Ott van a csillag! Ismét látható! És a gyermekhez vezet! Az ég egyre sötétebb lett, a csillag egyre fényesebb. Betlehem felé mutatott. Óh, nagy Isten, aki szólsz ez égi jelek által!

„Amikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.” (Mt 2,10)

ISTEN AJÁNDÉKA

A júdeai éjszakában felragyogó csillag, amely a napkeleti bölcsek szívét úgy megdobogtatta és örömmel töltötte el, beragyogta az emberiség egét. Bevilágított a kunyhókba és a palotákba. Fényt és meleget hozott a rideg emberi szívekbe. Örömhírt hirdetett a szegényeknek és kicsiknek. Békességről és Isten szeretetéről beszél ma is, közel kétezer évvel Krisztus születése után. Isten, aki szerette a világot, és benne az embert, nem akarta, hogy a bűn miatt elveszünk és örökre a sötétségbe kerüljünk. Szabadítóról gondoskodott, aki bűneinket átvállalta, és kifizette életünk árát. Önként ment a keresztre, mert szeretett. Ezért ragyoghatott fel életünkben a betlehemi csillag. Elindultunk, mert valami vonzott, valami hajtott az Élet Fejedelméhez. Kutattuk a jeleket, amelyek az Úr szeretetéről szólnak, és bizonyoságot tesznek kegyelméről. Talán nagy felzúdulás és felháborodás történt, amikor Jézus után tudakozódtunk. Talán a hivatalosak nem tudták igazán megmondani, hol keressük Őt, és csalárdul bennünket is el akartak veszteni a világ hatalmasságai, de Isten nem hagyta az Övét sötétben. „...ha még sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom” (Mik 7,8). Felragyogott nekünk a Krisztus, akik halottak voltunk elesett állapotunkban.

Az angyalok békességet és jóakaratot hirdettek az embereknek karácsony éjszakáján. Isten békéjét, amellyel megbékélt irányunkban az örök igaz Fiú által, és a jóakarátát, amelyet megbizonyított Igéje testté lételében. Efeletti örömünk töltse be életünket, amikor a szentestén meggyújtjuk a csillagszórókat a szépen feldíszített karácsonyfán, amikor gyermekeink csillogó szemekkel bontják ki a rég várt ajándékokat. De ez az öröm maradjon is meg, és kíséressen bennünket mindennapunkon, amikor nem a szeretet ünnepének dallamai csilingelnek a szívünkben, hanem a hétköznapiak konok, közönyös hangjai koppannak, mint az óra ütése. A fény, amely a bölcsek szívében felragyogott, ragyogjon bennünk is, hogy mások is utat találjanak a Messiáshoz. Ahogyan a mágusok aranyat, tömjént és mirhát ajándékoztak a gyermek Jézusnak, mi is úgy vigyük életünk odaszántságát hittel, örömmel és hálát adva Istenünk elé. Miközben átadták kincseiket, talán észre sem vették, hogy ők kaptak Istentől ajándékot: az egyszülött Fiút, akié minden, és akiért van minden, mi is Őbenne. Legyen hála Istennek kimondhatatlan ajándékáért! (2Kor 9,15)

A CSALÁD

Karácsonyi történet

Borongós, hólepte szent karácsonyest van, a hó nagy pelyhekben hull, mintha fehér ruhába akarná öltöztetni az egész világot. Az utcákon a szánok vidám csilingelése hallatszik. (Ebben a korban télen még lovasszánon jártak az emberek, és a lovak nyakába csengőt akasztottak.) Az emberek kezében kis fenyőágak, karácsonyi csomagok. Mindenki siet haza szeretteihez. A nagy körút fényes kirakatai vakító fényt vetve az éjszakába, még szebbé varázsolják az estét. Az egyik ilyen fényben úszó üzlet előtt egy sápadt, vézna, foltos ruhájú 9–10 év körüli fiúcska áll. Szemei vágyakozva nézik a szép holmikat.

– Hej, ha ebből egy is az enyém lehetne! – sóhajt egy nagyot.

Mellette egy kislány, nagykendőbe burkolva fázósan topog rossz cipőjében.

– Jaj, Feri, én úgy fázom, jaj de hideg van! – és nyújtja kis kezét.

– Az a kesztyű épp jó volna neked, abban nem fázna a kezed – mutat az egyik sarokba, miközben erősen dörzsöli kishúga fagyos kezét.

– De nekem olyan talán sose lesz – szól síró hangon Bözsi. – De nézd csak Feri azt a szép hajasbabát! Jaj de édes! Inkább egy ilyet szeretnék! – és már nevet is.

– Ejnye Bözsi, te mindig csak babákra, játékokra gondolsz. Látod azt a jó meleg kendőt? Én inkább azt választanám az édesanyámnak, hogy ne legyen beteg, hogy ne fázzon. Péternek meg ezt a jó meleg cipőt!

– De az enyém is rossz ám – mutat a rongyos cipőjére Bözsi. – Az Úr Jézus talán nem is szeret bennünket, csak a gazdag gyerekeket, mert csak ők kapnak mindig ajándékot! Vagy talán elfelejtkezett rólunk?

– Ugyan Bözsi, hogy beszélhetsz így? Az Úr Jézus mindenkit szeret, előtte nincs szegény vagy gazdag. Csak hittel kell imádkozni, Ő segít, nem hagy el.

– Te, nézd csak azt a kislányt! – szólt Bözsi. Úgy néz bennünket!

Csak most vette észre, hogy mellettük egy fehérbundás kislány áll, akit a nevelőnője már hív is.

– Ági, gyere! Mit állsz olyan soká ott? – A kislány tétovázik, de aztán engedelmesen megfogja nevelője kezét, elindul. A két gyerek összenéz. – Ugye, milyen szépen nézett ránk, milyen szép ruhája volt? – De ezzel már siettek ők is haza, nem is vették észre, hogy a járókelők között megelőzték az előbbi kislányt.

– Gyere Mili erre! – húzta nevelőjét Ági, szemmel tartva a két testvért.

– De Ági, hová vezetesz? Hisz mi nem erre lakunk!

Ekkor a két gyermek eltűnt egy kapu alatti pinceajtóban.

– Már mehetünk is vissza Mili, csak úgy elgondolkoztam, ugye nem haragszol?

– Nem, Ágneském, de most már siessünk, mert vár anyuka.

Ági még egyszer visszanezett, és pontosan megjegyezte: második sarok a nagy villanyórától. Már otthon is voltak.

A lépcsőn Kádárné már türelmetlenül várta őket.

– Mili, hol jártak ilyen soká? – De nem is várva be a feleletet, karjaiba kapta gyermekét, s már nyílt is az ebédő ajtaja. S a gyönyörű karácsonyfa számtalan gyertya fényétől megvilágítva várta kis gazdáját. Alatta rengeteg képeskönyv, ruha, cipő.

Ágnes csak állt, és nézte, nézte.

Kádárné nem tudta mire vélni gyermeke szótlanágát. – Ejnye, Ági, mi van veled, nem is örülsz?

Ági szeméből egy könnycsepp buggyant ki.

– Ó, édesanyám, én nagyon is örülök, és nagyon szépen köszönöm, hogy ilyen sok szeretettel

veszel körül. De Bözsinek talán még most is fázik a keze, és nincs egy babája se. Ferinek fázik a lába, mert rossz a cipője. Az édesanyjuk megfázott és beteg, mert nincs olyan jó meleg bundája, mint neked.

– De kikről beszélsz, Ági, kedves gyermekem? Mili, mi történt? – nézett Kádárné kérdőleg a nevelőnőre.

– Én nem tudom – szólt Mili, csak azt láttam, hogy nagyon figyelt két kopott ruhájú, szegény gyermeket egy kirakat előtt. Mi azután jöttünk, más nem történt.

– Anyuskám, ugye te nagyon szeretsz engem? Ha nekem olyan sok van mindemből, miért ne örüljenek ők is?

– Beszélj gyermekem! – szólt bátorítóan az anya.

– Ugye, eljössz az este hozzájuk, és viszünk nekik mindent, ami hiányzik. Bözsinek ezt a hajasbabát, – s ezzel már szedi is el a karácsonyfa alól.

Az édesanyja boldog volt, érezve kislánya jó szívét, s még ő biztatta. – Na, jó, azt is elvisszük! De hiányzik ott más is – és szedte elő Ágnes kinőtt, de még jó állapotban levő cipőit, kabátot, kendőt, ahogy sorolta Ági.

– Anyukám, fát is vigyünk! – repesett boldogan Ági. – Ott biztosan nincs ilyen meleg, mint a mi szobánkban.

– Azt majd az öreg János bácsi hozza utánunk. Szóljon csak ki Mili, hogy pakoljon tele egy olyan nagy zsákot, amilyet csak elbír.

Kádárné eltűnt az éléskamrában. Kis idő múlva egy nagy kosarat cipelt ki, megpakolva minden jóval.

– Így ni, most már mehetünk.

A kis menet megindult. Elöl Ági a hajasbabával, cipővel, mellette anyuka a kosárral, azután Mili a ruhákkal, végül János bácsi egy nagy zsák fát cipelve.

– Na, de most már vezess Ági!

– Ó, már itt is vagyunk – szólt boldogan a második sarokhoz érkezve, – itt bemegyünk.

Kopogtattak.

– Tessék!

– Jó estét kívánok, Bözsit meg Ferit keressük. Itt laknak? Egy halovány arcú asszony lépett előre.

– Én vagyok az édesanyjuk, parancsoljon nagyságos asszonyom.

Bözsi, Feri és Péter is ott termettek édesanyjuk mellett, s boldogan néztek fel Ágira, mint egy kis tündérre. Bözsi azt sem tudta, mit csináljon, mikor meglátta a babát Ági kezében.

Alig fértek be a szűk pincehelyiségbe. János bácsi már le is tette a zsákot. – De nehéz volt! – szólt, – és megtörölte homlokát.

– Csak nem nekünk szánták ezeket? – csodálkozott Horvátné.

– De igen asszonyom. Fogadja szeretettel mindezt – s lerakták a csomagokat. – Ne csak az én gyermekem legyen boldog, hanem a magáé is. Töröljük le a könnyeket a szeretet ünnepén, ahol csak tudjuk.

– Anyukám, ez a cipő éppen jó nekem! – ujjongott Feri.

Bözsi meg boldogan játszott a babával.

– Nagyon köszönöm, ezt a nem várt segítséget. Isten fizesse meg nagyságodnak – hálálkodott Horvátné.

– Isten áldja meg jóasszony, kellemes ünnepeket!

Ezzel távozott is a jótékony sereg.

Horváték magukra maradtak. Bözsi és Feri édesanyjuk nyakába borultak. Peti már be is gyújtott, és pár perc múlva barátságos meleg terjengett a szobában.

– Ugye Bözsi, mondtam, hogy csak imádkozni kell – szólt Feri.

– Úgy van, gyermekeim, az imának nagy ereje van, gyertek, mondjunk köszönetet a Gondviselőnek!

Leborultak. Az édesanya imádkozott.

– Jó Atyánk, ki mindnyájunknak szerető, gondviselő édesatyja vagy, hálával emeljük fel szívünket ez estének idején is. Hála és köszönet Neked az elvett javakért, melyet Te mindig kirendelsz a benned bízók számára. Édes jó Atyánk, kérünk, tartsál meg továbbra is végtelen kegyelmedben, hogy utadon járva, egykor együtt örvezzessünk ott a dicső honban, ahol nincs már könny és fájdalom. Hallgassál meg kérünk az Úr Jézus érdeméért! Ámen.

– Most pedig énekeljük azt az éneket:

„Isten szeretett, váltságot szerzett,
Isten szeretett, mert megmentett.”

„...a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük...”
(Jn 12,8)

„Úgy ragyogjon a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!” (Mt 5,16)

Még van idő! Még van idő! Még van idő!

Keress meg azokat, akiknek örömet készíthetsz karácsonyra!

{k1995602}

{k1995603}

Második bűnbeesés? • Durkó Sándor László

A világ teremtése óta először fordult elő, hogy a tudás fájáról evő Ádám utóda ily módon avatkozott be Isten teremtő rendjébe.

A világ felbolydult, megdermedt, amikor belegondolt a tudományos eredmény lehetséges következményeibe.

Eddig azt hittük, utópisztikus rémálom, hogy futószalagon gyártott gyermekeket lehessen mesterséges sejtszaporítás révén létrehozni. És megtörtént... igaz csak hat napig éltek lombikban az embriók, de ki tudja, a színtalpak mögött a kísérletek hol tartanak már.

Dr. Jerry Hall a washingtoni egyetem mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó laboratóriumának igazgatója. Irányításával folyik a kísérlet, hogy egyetlen embrióból génoazonos embriókat reprodukáljanak. Ez az úgynevezett klónozás.

Az embrió a petesejt és a hímivarsejt sejtmagjának összeolvadásával jön létre, körülbelül 24 órával a megtermékenyülés után. Az első osztódás után a laboratóriumban megfelezték egy emberi csírárt, és ezzel egy emberből kettőt alkottak.

A klónozás nem ismeretlen Isten előtt, hisz Ő természetes körülmények között, egypetéjű ikrek esetében végzi a klónozást, azaz a megtermékenyített és a méhbe beágyazott petesejtet két azonos ikerembrióra osztja. Átörökített alapanyaguk teljesen megegyező, párhuzamosan fejlődnek az anyaméhben, és egyszerre jönnek a világra. Különbözőségek csak a későbbi külső hatások révén alakulnak ki bennük.

Ismeretségi köreinkben levő egypetéjű ikrek Isten csodálatos teremtményei. Őket a Teremtő alkotta így.

De beavatkozhat-e az ember Isten teremtő rendjébe?

A világot sokkolta a klónozásról szóló hír. „Veszélyes kísérlet történt tökéletes gyermekek kitenyésztésére” – írták az amerikai újságok. Fantasztikus filmek és regények kedvenc témája a művi úton előállított ember. Néhány évtizede csupán fantáziáltak róla, s ma már Magyarországon több mint ezer lombikbébi született.

Hímivarsejt, illetve petesejt bankok működnek, ahol a sejteket mélyhűtőben tárolják, melyek

bármikor elővehető, és mesterséges megtermékenyítés után születhetnek a lombikbábik. Ilyen mesterséges megtermékenyítést követően szült az olasz Liliana Cantadori 62 éves korában. Nem csak külön-külön tárolhatók a sejtek, hanem a megtermékenyített petesejt is tárolható mínusz 190 fok alatti folyékony nitrogénben.

Ha valaki nem tudja kihordani terhességét, akkor béranyát fogad. Az ilyen bérszülések feketepiaci ára 2–3 millió forint.

Isten megengedi, hogy az ember eljusson a tudományos megismerésben egy határig, de csak a teremtés határáig. Mert Isten megtartja magának az életadás jogát.

Nem tudjuk, a Teremtő hol fog megálljt parancsolni. A kutatók humánus indítékkal magyarázzák bizonyítványukat. Meddő nőkn, házaspárokon szeretnének segíteni.

Klónozásnál a két azonos embrió egyikét lefagyaszthatják, a másik fejlődhet tovább. Ha a megszületett gyermek balesetben meghalna, ott lenne a lefagyasztott embrió, a pótygyerek. Ezt anyaméhbe ültetve az elhunytal teljesen megegyező baba fejlődne ki, ugyanolyan jellemmel, hanggal, mosollyal.

Mindez szépen hangzik, de tudjuk, hogy minden jóval vissza is lehet élni. Ezen a területen különösen nagyok az egész emberiségre kiható visszaélési lehetőségek. A tudósok kutatnak Isten tudtával. Az idei orvosi Nobel-díjat három kutató nyerte, akik a géneket, pontosabban a muslica géneit vizsgálták. A gének az öröklődést biztosítják. Megállapították, hogy a muslicagének sorrendje azonos az emberével, tehát nem csak szerkezetükben hasonlóak. Isten nem csak az embert teremtette csodálatosnak, hanem minden teremtményét, még a muslicát is. Az ember a Teremtő által csodálatosan megalkotott világot, közte önmagát is, tönkretette. Ebben a világban van viszont a helyünk kijelölve, e világ problémáival együtt kell életünket megélni.

Imádkozzunk, és ami rajtunk múlik, tegyük meg világunkért, környezetünk jobbításáért, hogy minden Isten akarata szerint történjék, még a tudományban is!

{k1995615}

Szeretném, hogy gyermekeim erre emlékezzenek a családból • *Earl J. Branning. Fordította: ifj. Kovács Béla*

Azt mondják, hogy az élet emlékek láncolatából áll. Ha ez igaz, akkor az első és legjobban megőrzött emlékeink azok, amelyek életünk első tizennyolc évében, a gyerekkorból származnak. Ezek formálják aztán életünket és alakítják jellemünket a felnőttkorok nevezett életszakaszban is.

Isten a pásztorokat, akik Igéjének és kegyelmének sáfárai, mintegy Isten „élő levelei”, segíti abban, hogy olyan otthoni légkört teremtsenek, amely Istent tisztelő emlékekkel szolgál a gyermekeknek, melyek aztán a lelki életüket meghatározó és bátorító forrásokká válnak egész életük folyamán.

Mint pásztor, közreadok néhány dolgot, amire szeretném, hogy gyermekeim emlékezzenek majd a gyermekkorukból. Íme a következők:

- Édesapjuk és édesanyjuk nagyon szerették egymást.
- A családi élet örömteli volt, gyakran lehetett nevetést hallani otthon, és mindent megtettünk, hogy ez így is maradjon.
- Minden gyermeknek meg volt adva a lehetőség arra, hogy saját személyiségét és egyéniségét kifejlessze.
- A gyermekek személyes holmiját és dolgait tiszteletben tartottuk, ha a saját helyükön, rendben voltak elrakva.
- A könyveket mindig megbecsültük és olvastuk, és egyik sem volt lakat alatt csupán a tartalma miatt.
- Igyekeztünk igazságosnak lenni, semelyik gyermeket – bármilyen fiatal volt is – sem

utasítottuk el valamiféle kifogással vagy ürüggyel, ha kérdezték. Azt tanítottuk, hogy „aki kér, az kap.”

– Gyermekünk is gyakorolták a vendégszeretetet, barátaink szerettek meglátogatni minket, mert ők is megtapasztalták örömünket.

– A vasárnap volt a hét legboldogabb napja, amit már mindannyian várunk, mert ezen a napon mentünk gyülekezetbe, és megosztottuk bizonyosságainkat barátainkkal és szomszédainkkal.

Felfedezték, hogy Isten szolgálata milyen érdekes.

– Bár szüleik keményen és sokat dolgoztak, mégis volt minden nap idejük a családi imádkozásra és Isten Igéjének olvasására, ahol mindegyikük imádkozni tanult.

– Bár édesapjuk a pásztoruk is volt, mégis talált időt, hogy velük játsszon, kiránduljon és mókázzon. Emlékezzenek, hogy apa nem csak pásztoruk volt, hanem sokkal több. Apu!

– Jézus sokkal több mint a Megváltónk. Ő a barátunk! (Ezt nekik meg kellett tanulniuk, apához és anyához való viszonyukon keresztül, akiknek hite és igehirdetése otthon gyakorlattá vált, mert ők Isten „élő levelei” voltak számukra.)

– Gyermekünk védettek voltak, és boldogok. Mindig emlékezzenek arra, hogy otthonuk olyan hely volt, ahol mindig szeretettel fogadták őket, ahol mindig ölelés és puszi várta a hazatérőket, és ahonnan ezek nélkül nem mentek el.

LÁTÓSZÖG

A finn Alajärviből Sopronba • Durkó Sándor László

Akik voltak az Országos Konferencián Kadarkúton, szívükbe zárták Jyrki Palmi-t, a finn misszionáriust.

Két évvel ezelőtt Debrecenben a Konferencián őt fordították, mert még csak köszönni tudott magyarul, és most Kadarkúton ő volt a tolmács.

Kedves akcentusával meghódította hallgatóit. Lelkipásztorát abban a sátorban tolmácsolta, amelyet a finn Alajärvi gyülekezet adományozott a Sátormisszióra.

Felkeltette kíváncsiságomat az adomány és a misszionárius is. Kik állnak mögötte?

Elmentem hát, megkerestem budapesti otthonában Jyrki Palmit. Barátságos családi háznál csengetek. Két kisgyermek zokniban rohan a kapuhoz. Nagy lelkesedéssel magyarázzák, hogy a cicát etetik éppen. Jyrki ajtót nyit, és én is megláthatom a kóbor macskából lett családi kedvencet. Jó érzéke van a kandúrnak, tudta, hol kell kaparászni. Gyanúsán méreget, majd látja, hogy újdonsült gazdáit beljebb invitálnak, így megnyugszik.

A lakásban sok a fa, mint ahogy finn lakóihoz illik. No persze közel sem annyi, mint a finnországi házban, állapítom meg az időközben előkerülő fényképekről. A kinti ház szinte tiszta fa.

– De ennek nincs jelentősége – próbálja Jonatán fiát és a kis Rebekát túlharsogni Jyrki, – úgyis hamarosan költözünk Sopronba. Gyere a dolgozószobámba, ott viszonylag nyugodtan beszélgethetünk! – vezet fel az emeletre.

Egy időre különvonulunk, addig Anne, a feleség marad a három gyermekkel. Dániel, a legidősebb már iskolás, és ő is szépen beszél magyarul.

Kicsiny szoba a dolgozó, könyvekkel, számítógéppel, Sopron térképpel. Izgat ez a Sopron ügy – hisz kicsit elfogult vagyok, 15 évvel ezelőtt ott voltam feleségemmel nászúton –, de türtőztetem magam, és kérem Jyrkit, kezdje az elején.

– Szüleim gazdagok voltak, édesapám órásmester, és aranyművesként saját boltot vezetett.

Nem voltak hívők. Velem és bátyámmal nem foglalkoztak, pénzt adtak, hogy vegyek, amit akarok. Nekem azonban nem a pénz kellett, hanem a szülői szeretetre vágytam. Jómódjukban szüleim rászoktak az italra. Szenvedélyükké vált, és olyan függőségbe kerültek tőle, hogy

munkájukat sem tudták ellátni. 12 éves voltam, amikor szüleim elvonó intézetbe kerültek. Engem egy rokonunk addig elvitt magukhoz. Ők hívők voltak, és magukkal vittek egy keresztény táborba. Ott újjászülettem, úgy éreztem, megtaláltam azt, amire vágytam. Megtaláltam apám helyett Istent, és Benne Atyámat. Siettem a kórházba szüleimnek elmondani az örömhírt. Édesanyám sajnos hamarosan meghalt. Ekkor megkeresett édesapám, hogy imádkozzak érte. Isten a gyászban lehajolt hozzánk, és megmentette édesapámat, aki újjászületett, és most gyülekezetünk egyik presbitere. Boldog vagyok, mert visszakaptam őt. Kereskedelmi főiskolát végeztem, majd újságíróként dolgoztam. Egy év után megvettem az újságot, amelybe írtam, így laptulajdonos lettem. Gyülekezetemben mindig aktívan szolgáltam feleségemmel együtt, akivel húsz éves koromban kötöttem házasságot. Munkámat szerettem, de valahogy többre vágytam. Istent teljes erőmből akartam szolgálni. Gyülekezetem vezetői megkérdezték, nem akarok-e bibliaiskolán tanulni. Akartam, sőt a feleségem is. A két éves iskola elvégzése után főállásban szolgáltunk még két évig a gyülekezetben, én mint ifjúsági pásztor.

Városunk neve: Alajärvi, majdnem 10.000 lakosa van. Gyülekezetünknek a városban ötszáznál több tagja van. Nálunk Finnországban nagyon komolyan vesszük a Mk 16,15–16-ot. Az országunkban élő közel 60.000 pünkösdi több mint 500 misszionáriust küldött ki a világ minden részére. Ez majdnem a hívők 1%-a.

– *Hadd folytassam a gondolatmenetet! Magyarországon 6000 pünkösdivel számolva az 1% hatvan misszionáriust, de legalább ötvenet jelentene.*

– Köszönöm. Erre akartam én is kilyukadni. A magyar pünkösdieknek is el kell indulniuk a Mk 16 alapján. Nem kell megvárni, hogy elég pénz legyen, mert az sohasem elég. Istentől munkásokat és vezetést kell kérni. A szükséges dolgokat pedig Ő mindig kirendeli.

– *Jyrki, te miért Magyarországot választottad? Azért, mert a közismert finn-magyar rokonság miatt könnyebben megtanulhattál magyarul?*

– Nem. Egyébként nagyon nehéz a magyar nyelv, nem irigylem magamat. Néhány szó tényleg hasonlít, de ez nem könnyíti a dolgon. Mikor még bibliai főiskolába jártunk, meglátogatta iskolánkat Fábrián Attila testvér. Én már addig is sokat olvastam Magyarországról, de magyar embert még nem láttam. Elbeszélgettem vele, és mind jobban megérlelődött bennem, hogy Magyarországon van feladatam, oda szól a küldetésem.

– *Miért Albániába mentél először?*

– Az csak a felkészülés volt. A gyülekezetem, amikor kiküldött, kikötöttem, hogy csak egy évig vállalom az albán missziót. 1992-ben nyílt arra lehetőség, hogy Albániába Bibliát, örömhírt vigyünk. Ott a kommunista rezsim vagy megölte, vagy száműzte a hívőket. A templomokat, imaházakat lerombolták. Ebben az országban ismét felnyíltak a sorompók. Boldog voltam, hogy az elsők között lehettem, akik Tiranában és környékén Isten szeretetéről beszéltek. Egy év alatt nagyon szépen beindult a munka, 10 fős gyülekezet alakult, és sok érdeklődő is volt. Isten előtt álltam, hogy a megkezdett munkát hagyjam ott, vagy az eredeti küldetéshez ragaszkodjam. És Ő megmutatta, hogy jöjjünk Magyarországra, mert Neki terve van velünk.

– *Az Albániában hagyott gyülekezettel mi lett?*

– Egy másik finn misszionárius átvette a munkát. Már több mint ötven fős a gyülekezet. Az Úr gondot visel az Övéiről.

– *Magyarországra mikor érkeztetek?*

– 1993 januárjában. Legfontosabb feladatunknak azt éreztük, hogy szép, de nehéz nyelveteket megtanuljuk. Hát ez ennyire sikerült. Az Agapé gyülekezetben már magyarul prédikálok. Ez nem könnyű, a felkészülés 3–4 napot is igénybe vesz, de már egyre jobban megy.

– *No, eljutottunk Sopronig. Mi fog történni Sopronban?*

– Oh igen. Nagy dolgok készülődnek. Az Úr egy gyülekezetet készít ott, Bán Norbert leendő lelkipásztor vezetésével.

- Gyülekezetet alapítasz, alapítotok?
- Igen. Az Úr azt mondta, hogy ott szolgáljunk, ahol még nincs pünkösdi gyülekezet. Nézem a városokat, a végén Sopron és Zalaegerszeg maradt. Sopronon nyugodott meg a szívem.
- *Oda is költöztök?*
- Természetesen. Mindig oda kell költözni, ahová az Úr küld bennünket!
- *Magyarországon az a gyakorlat, ha valaki elköltözik, netán egy olyan városba, ahol nincs gyülekezet, akkor nem jár semmilyen gyülekezetbe.*
- Az Úr azt akarja, hogy minden városban legyenek karizmatikus, igazán hívő gyermekei. Ha valakit elköltöztet az Úr, ezt nem cél nélkül teszi. Azt akarja, hogy ott egy misszió induljon. Sőt, lesz, akiket azért fog elköltöztetni – mint minket is –, hogy gyülekezetet alapítsunk.
- *Bán Norbert hogyan került a képbe?*
- Az Úr behozta. Most fog végezni a Bibliai Főiskolán. Már két éve együtt készülünk, imádkozunk. Az Úr eggyé kovácsolta a szívünket a cél érdekében.
- *Mikor kezdődik a misszió?*
- 1996 nyarán, de a lelki harc már megkezdődött. Én is még egy évet tanulok nemzetközi teológiai diplomámért, Norbi is nyáron végez. De már járok Sopronba. Az elmúlt hétvégén is voltam. Sok emberrel beszélgettem, mondtam nekik, hogy Jézus szereti őket, és lesz egy gyülekezet, ahol többet megtudhatnak Jézusról, Istenről. A soproni utca embere örül, hogy erre lesz mód, sokan ígérték, hogy majd eljönnek.
- *Úgy érzem, egy minta lesz ez a munka. Már az előkészítés is, de majd a tényleges evangélizálás is.*
- Nem szégyen az, ha a legújabb ismereteket is felhasználjuk munkánk során. Ezért is tanulok még harminc évesen, hogy a lehető legtöbbet adjam az Úr munkájába. Előkészítő munkánk során a Public Relations ismereteket is alkalmazzuk. Kedvessé és ismertté akarjuk tenni magunkat a polgármester, a város vezetői és lakói előtt.
- *Alajärviből is van már bizonyára tapasztalatod.*
- Gyülekezetünk egy használt ruhaboltot és egy cukrászdát is üzemeltet. Ennek köszönhetjük, hogy mi Magyarországon lehetünk, mert az üzleti haszon a misszióra megy. A gyülekezet tagjai töltik fel a boltot használt ruháikkal, a háziasszonyok pedig otthon sültöt finomabbnál finomabb süteményeikkel a cukrászdát. Az olcsó árak, udvarias kiszolgálás közismertté és közkedvelté tették a boltokat. És mindeközben városunk javát szolgáljuk. Isten meg fogja mutatni, hogy mit lehet a tapasztalatokból Magyarországon hasznosítani. Ahogy a cukrászdához értünk a beszédben, Anne, a mosolygós feleség – talán ezt megérezve – asztalhoz invitált, ahol tejes tea és sütemény mellett elgondolkodtam, hogy szívesen beülnék egy ilyen menüre Sopronban, Pécsen, Ózdon, Békésen, Dudaron, Pécelen, Pesten és sorolhatnánk a gyülekezeteinket ill. városainkat. Beülnék tehát bárhol egy pünkösdi cukrászdába, vagy a pünkösdi turiból megvenném a vállalkozó testvér alig használt, épp kinőtt (kihízott) öltönyét. Búcsúzóul hozzák a gyerekek a kedvenc, kicsit megtépázott macskát. Tőle is elköszönök. Miután kóbor, gondolom, majd Sopronba is elkóborol. Azt hiszem, én is. Mert hallunk még Sopronról. Nemsokára.

{k1995604}

Hogyan teljesül a három kívánság? • D. Nagy Ágnes

%, „Kifejezetten ösztönöz a tudat, hogy Isten konkrét feladatot bízott rám... Felelősséget érzek magamon... Igen kíváncsi vagyok arra, hogy mi minden történik ezután.” A Bibliai Főiskola végzős hallgatója Bán Norbert, az ózdi születésű fiatalember. Sem betegen, serdülőkkora küszöbén, sem öt évvel később, megtérése idején nem sejtette, melyik lesz az a terület, ahol személyes közreműködésére számít az Úr.

- 1986-ban daganatos megbetegedéssel feküdtem egy budapesti kórházban. Vonattal indult hozzám édesanyám, hogy meglátogasson. A fülkében együtt ült egy hívő hölgyel, aki titokban azért imádkozott, hogy legyen alkalma megosztani valakivel az evangéliumot. Így találkoztak egymással.
- Családunkból édesanyám volt az, aki – ily módon – először hallotta a tiszta örömhírt. Beszélgetésük során ez a kedves, hívő asszony megígérte, hogy imádkozik a gyógyulásomért. Nekem sokáig nem is volt tudomásom erről a testvérnőről.
- *Hát nem általa tértél meg?*
- Nem. Egyszer, középiskolás koromban az egyik családi ház udvarán barátaimmal kézrátételes gyógyítással próbálkoztunk. Dolgunk végeztével épp kifelé tartottunk, mikor egy ott lakó hívő egy meghívót nyomott a kezembe. Elolvastam: pünkösdiek tartanak evangélizációt. Épp jókor jött. Iskolába menet ugyanis minden nap az ózdi pünkösdi gyülekezet épülete előtt haladtam el. Mindig érdekelt, vajon mi zajlik odabent. El is határoztam, hogy egyszer valahogyan bejutok oda.
- Így mentem el az említett rendezvényre. Ott, akkor szembesültem saját magammal, és elkezdett bennem dolgozni az Úr Igéje. Valamivel később, 1991 elején születtem újjá. Attól kezdve rendszeresen jártam gyülekezetbe. Közvetlenül érettségi után, egy éves hívőként kerültem a pünkösdi Bibliai Főiskolára.
- *Nem jellemző a 18 éves fiúkra, hogy éppen teológiai jellegű intézménybe vágyjanak. Hogyan született meg benned az elhatározás, hogy itt tanulj tovább?*
- Őszintén bevallom, hogy sem lelki látást, sem egyéb kinyilatkoztatást nem kaptam. Egyszerűen felötlött bennem a gondolat és a vágy, hogy itt folytassam tanulmányaimat. Valamivel később lett előttem nyilvánvaló, hogy sem az a bizonyos vágy, sem pedig a tény, hogy felvételt nyertem, nem emberi véletlen volt.
- *Hogyan kaptad ezt a bizonyosságot?*
- Az első főiskolai tanévnyitónom – életemben először – azzal a budapesti testvérnővel találkoztam, aki annak idején bizonyosságot tett az édesanyámnak. Nagyon megörült nekem. Elmesélte, hogy hat évvel ezelőtt, betegségem idején sokat esedezett értem. Saját beszámolója szerint soha, senkiért nem tudott olyan erősen közbenjárni, mint akkor értem. Valószínű, volt valami köze ennek ahhoz, hogy a vizsgálatok során kiderült: a rosszindulatúnak vélt daganat nem is rosszindulatú.
- Azt is megtudtam, hogy három dolgot kért az Úrtól: mégpedig azt, hogy térjek meg, gyógyuljak meg és az Úr hívjon el szolgálatába. Aznap a lista harmadik pontját is kihúzhatta. Ez a beszélgetés igen megerősített engem. Jellememből adódóan soha nem vágytam arra, hogy nyilvánosan beszéljek emberek előtt. Vonzóbbnak találtam, hogy háttérben maradjak, és a gyülekezetben ülve más szolgálatát figyeljem. Ilyen hozzáállással készültem a bibliaiskolába. Ezek után azonban határozottan tudtam, ami az elhívásomat illeti, határátközhöz érkeztem.
- *Azóta több mint három év telt el. Nyilván többet tudsz a jövőendő hivatásodról...*
- Az első tanév végén szolgálatomról még mindig csupán álmaim voltak – az álmodozás szintjén. Semmiképpen sem akartam lelkipásztor lenni. Inkább a miszionáriusi munka felé vonzódtam. Azon is morfondíroztam, hogy esetleg főállásban valamilyen üzleti tevékenységet folytatok – amihez igen nagy kedvem volt –, maradék időmet pedig a misszióval töltöm. Hamarosan megváltoztak körülményeim: családommal elköltöztünk Ózdról. Sopronban telepedtünk le, ahol nincs pünkösdi gyülekezet. Édesanyám akkoriban tért meg, így nagy hiányát éreztük ennek. Ismerőseim közül többen megemlégtették, hogy odaköltözésem nem a véletlen műve. Az egyik határmenti osztrák gyülekezet pásztorja is többször beszélt velem ezügyben. Elmondta, hogy már régóta imatémája egy születendő soproni gyülekezet. Úgy vélte, hogy egyenes válasz vagyok imájára én, a bibliaiskolai hallgató.
- *No, és mit gondolt erről a végzős hallgató?*

– Első alkalommal teljes közömbösséggel fogadtam a hallottakat. Sokkal alkalmatlanabbnak éreztem magam arra a munkára annál, hogy egyáltalán mérlegre tegyem a pásztor szavait. Előbb-utóbb mégiscsak fel kellett, hogy tegyem magamnak a kérdést: Vajon miért kerültem el otthonról, és miért éppen idekerültem? Hónapok hosszú sora alatt egyre inkább megerősödött bennem, hogy Isten Nyugat-Magyarországon, egészen pontosan Sopronban kíván látni később is. Ráadásul egyik barátom révén tudomást szereztem arról a finn misszionáriusról, aki hozzám hasonlóan – erre a területre kapott küldetést. Így találkoztam Jyrki Palmival. Megörültünk egymásnak, mikor megosztottuk közös látásunkat. Azóta havonta összejövünk, hogy beszéljünk, tervezzünk és imádkozzunk.

– *Milyen konkrét elképzeléseket van az ottani tevékenységeket illetően?*

– Távlati tervünk, hogy beinduljon ott egy karizmatikus, nem szélsőséges gyülekezet. Természetesnek tartom, hogy egy újdonsült közösség – lehetőség szerint – tartozzék valamely nagyobb szervezethez. Mivel Jürkyel mindketten pünkösdiel vagyunk, így mi is nyilván pünkösdi elvű és tanítású csoport építésén fáradozunk.

Egyelőre ennek két előkészítő fázisát szeretnénk Isten kegyelméből és akaratából megvalósítani. Tavasszal indulna be egy házicsoport a városban. Kapcsolatban állunk néhány újjászületett sopronival és közel tíz Ausztriában élő magyarral. Mindannyian ehhez a gyülekezethez szándékoznak tartozni. Augusztusra tervezzük a Sátormisszió soproni szolgálatát.

– *Hogyan készülsz te magad a jövődre?*

– Kifejezetten ösztönöz az a tudat, hogy Isten konkrét feladatot bízott rám. A bibliaiskolai évek alatt komoly hónapokat vegetáltam cél nélkül. Most felelősséget érzek magamon. Fontos, hogy életem tisztább és alkalmasabb legyen az elhívásom érdekében is. Igen kíváncsi vagyok, hogy mi következik ezután. S az igazat bevallva, vannak kételyeim is.

– *Hogyhogy?*

– Látom, hogy egyedül teljesen csődöt mondanék. Nagyon is alkalmatlannak érzem magam erre a munkára. Nemrég határozottan rákérdeztem az Urnál arra, hogy jól értelmeztem-e a küldetésemet? Igent kaptam válaszul. Így azután bízom abban, hogy az, aki elhívott, alkalmassá tesz.

Részleteiben nem ismerem még életem következő szakaszát. Annyit tudok, hogy együttműködöm majd Jyrki Palmival. Elképzelhető, hogy Sopronban polgári állásom lesz, és nem leszek „főállású” misszionárius. A Bibliaiskolát is úgy kezdtem, hogy nem tudtam, mi következik azután. Mégis, Isten vezetett idáig, és tudom, hogy egészen pontosan megtervezte ezt a négy évet is.

– *Isten áldjon és vezessen utadon!*

{k1995605}

KÖRKÉP

Isten háza • Kovács Zoltán

Lelkipásztori (lelkimunkás) szemináriumot rendezett Közösségünk elnöksége október 11–14-én Kadarkúton, a Vóta kastélyban. A rendezvényre elsősorban a lelkipásztorok és a presbiterek voltak hivatalosak, de ebbe a körbe nem sorolható törekvő fiatalokkal is találkozhattunk. Korlátozott számban lehetőség nyílt a meghívottak feleségeinek részvételére. A résztvevők nagy száma (mintegy százhusz fő) miatt a kastély padlásterén kialakított szobák nem bizonyultak elegendőnek az elszállásolásra. Igénybe kellett venni még egy, a kastélypark bejáratánál levő házat, valamint azt az épületet is, melyet Közösségünk a faluban vásárolt. Az étkeztetést zökkenőmentesen megoldotta a kastély konyhájának személyzete. Az általános jó

hangulatot fokozta a kellemes idő, az októberi nyár, amit az állandó szúnyoginvázió sem tudott elrontani.

Angol és amerikai vendégtestvéreinknek kétszeresen is köszönettel tartozunk, hiszen nem csak előadásokat tartottak, hanem – saját zsoldjukon katonáskodva – ők fizették a hallgatóságukat is, tudniillik ők állták a résztvevők szállásának és ellátásának költségeit. Az ajándék mindannyiunknak jól jött, de hadd csatlakozzak Fábrián Attila testvér kérdéséhez: „Mikor fog Közösségünk végre megállni a saját lábán?” Mikor tudunk majd a saját költségünkön rendezni ilyen szemináriumot? Nem kell, hogy ez az időpont a távoli jövő kódéba vesszen, hiszen Közösségünk minden tagjának csak évi 100 Ft-ot kellene adakoznia erre a célra, hogy az így összejött több mint félmillió forintból magunk tudjuk finanszírozni rendezvényeinket.

A fő téma a meghívó levél szerint: „Milyen házat akarsz nekem felépíteni?” – A megállíthatatlan eklézsia volt (a kiadott programban feltartóztathatatlan egyház szerepelt). A tervhez viszonyítva csak a téma első feléről, az Istennek építendő házról hallottunk, a megállíthatatlan eklézsiára nem jutott idő. Talán nem is baj, mivel a megállíthatatlan és feltartóztathatatlan egyház megfogalmazás eléggé sikerteológiai ízű, és erősen emlékeztet a pár évvel ezelőtti ifjúsági napok mindent elsöprő lelkesedésére, melyek után a fiatalok fogadkoztak, hogy szétrobbantják a Sátán birodalmát Magyarországon. Nos, a megállíthatatlan és feltartóztathatatlan jelző Jézus Krisztusra igaz, nem ránk, emberekre. Ő az, aki erős jobbával támogatja Gyülekezetét. Az embereket nem mi térítjük meg, a munkát nem mi végezzük, hanem Ő cselekszik általunk. Legfőképpen: az erő Tőle van, nem mitőlünk. Ami sikerül a Gyülekezetnek, az az Ő érdeme, ami nem, az a mi kudarcunk. „Tied Uram az igazság, miénk pedig orcánk pirulása” (Dán 9,7).

Mielőtt röviden bepillantánék az előadások anyagába, ki kell térnem egy zavaró jelenségre, mely az egész szemináriumot végigkísérte. Gondolok itt arra, hogy az előadások közbeni tetszénnyilvánítás nem maradt meg a hangos hallelujázásnál és ámeneknél, hanem a lelkes fiatalok hangos huhogása és hujjogatása közepette mind gyakrabban valóságos csatazajjá, harci kiáltássá erősödött. E lárma sokszor veszélyeztette az előadások megértését, mivel tolmács testvérünk – mikrofonnal a kezében – alig tudta túlharsogni a zajt. Nem hinném, hogy Isten magasztalásának ez lenne a módja, hogy a szolgálattevőbe fojtva a szót, nem vagyunk hajlandók meghallgatni az Úr üzenetét. A tetszénnyilvánítás ilyen szertelen módja nem új istentiszteleti forma, hanem a résztvevők mesterséges érzelmi felhangolását szolgálja. Különböznél mi mással lehetne magyarázni, hogy hatalmas üdvívalgás kíséri a bejelentést, hogy a következő előadás a Szentlélek munkájáról fog szólni, vagy valaki halleluját mond egy olyan jellegű kijelentésre, hogy a Sátánnak nagy ereje van?

Az előadók David Shearman angol és Charles Warnock amerikai testvérek voltak. Mindketten alaposan felkészültek, és igyekeztek tartani magukat a témához: Milyen házat építünk Istennek? Tanításuk alapvetően hasznos és építő volt, s egyben érdekes is. Javukra írandó az is, hogy nem estek a túlzott viccelés hibájába, a poénkodás helyett a mondanivalójukra összpontosítottak.

„De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: A menny nékem ülőszékem, a föld pedig ... lábaimnak zsámolya: micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr: vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? Nem az én kezem csinálta-e mindezeket?” (ApCs 7,48–50)

Isten háza lelki, nem kézzel épített ház, maga a gyülekezet, mely élő kövekből épül. De az Úr háza a testünk – így az egyéni életünk és a családunk is. Isten háza építésének e három szintjéről, az egyéni, a családi és a gyülekezeti életről szóltak az előadások, melyekből terjedelmi okok miatt csak egyes gondolatokat tudok kiragadni.

Isten velünk akar lakni. Nyugalmának helye bennünk van. Nem vagyunk igazán emberi lények, ha Isten dicsőségét nem tükrözzük, mert Ő erre teremtette az embert. Az életünk nem

ide-oda hányódó fadarab, felelősek vagyunk az alakulásáért. Nem elégedhetünk meg saját jó előrehaladásunkkal, másokat is meg kell tanítanunk az Úr előtti felelősségteljes életre. Az egyéni, a családi és a gyülekezeti élet szintjei egymásra épülnek. Nincs igazán jó családi élet az Istennel való rendezett, élő, személyes kapcsolat nélkül, és nincs jól végzett szolgálat Istennek tetsző egyéni és családi élet (egyedülállóknál ez a szint természetesen kimarad) nélkül. A nagy misszióparancs („Tegyetek tanítványokká minden nemzetet”) előtt áll a nagy parancsolat („Szeresd az Urat, a te Istenedet”). A nehéz helyzetekben először Istenre kell összpontosítani, majd a családomra, végül a szolgálatomra. A hívő jellem (a Lélek gyümölcseinek – szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség – megtermése) még a Lélek ajándékainak használatánál (szolgálat!) is fontosabb. Nincs annál nagyobb áldás, mint amikor Krisztus az odaszánt életünket kezébe veszi, hogy céljainak megfelelően használjon fel. A szolgálatban a kenet hoz igazán változást. Isten kenete meg tudja oldani a tegnapi problémáit az életünkben, továbbá be tudja tölteni a ma szükségét, és utat mutat a jövőben.

A hatékony gyülekezeti élethez szükséges a fegyelem. Pál a viszálykodás veszélyéről ír az 1Kor 3-ban. Míg egyes gyülekezetek folyamatosan növekednek, addig másokban állandóan problémák vannak, évtizedekre visszamenőleg. Az állandó szakadások oka talán egy „királyi” család jelenléte a gyülekezetben. Előfordulhat, hogy egyes testvérekben démoni eredetű gondolatok vannak. Ezek: vitatkozás, tettetés, Isten ismerete fölé helyezett gondolatok. Az ilyenekért imádkozni kell, hogy a lelkipásztori beszélgetés során ne hozzák fel ellenérveiket, hanem igyekezzenek megérteni a javukra szóló útbaigazítást.

A gyülekezetek az apostolok és a próféták alapkövén épülnek fel, melyben a szegletkő maga Jézus Krisztus (Ef 2,20). A vezetők másra nem építhetnek. Nem mindegy, mire, mivel és miért építünk. Az Úr inkább most próbálja meg a munkámat, mintsem hiába dolgozzak egész életemben. A gyülekezetek alapjának második rétegét a vezetők képezik. Kis alapra kis épület kerül. A legtöbb gyülekezetben egy vezető van, ő csinál mindent. A növekedés így gyenge. Sajnos, sok az egyszemélyi vezető. Az ilyen helyeken gyakori, hogy a nagy istápolásban a gyülekezeti tagok nem jutnak el az érettségre. Az éretlen hívő elvárja, hogy a pásztor meglátogassa, ha egyszer nem ment el a gyülekezetbe. Különben megsértődik. A gyülekezet növekedéséhez szélesebb vezetőség kell. Egy személy 75 főig bírja ellátni a teendőket, egy erős vezető alá beosztott öt-hat személy 200-ig. Szélesebb alapot ad a vezetők csapatmunkája. A gyülekezetben inkább a jobbak (a vezetői csoport) kiképzésével töltse az időt a pásztor, mintsem a bajkeverők békítgetésével. A vezetői csoporton belül előforduló problémák:

1. A pásztor egyeseket behív a vezetői csoportba, míg másokat örököl. A csoporton belül olyan hangulatnak kell lenni, mint egy jó családban. Van, aki mindig kívülálló marad, akinek a gyökerei nem a gyülekezetben vannak. Az ilyen jellemzően így beszél: „Ezt csináljátok” ...ti! Az ilyen testvérnek nem szabad nagyobb munkát adni.
2. Valaki valakivel nem tud együtt dolgozni. Képes a feladata ellátására, szereti is csinálni, de azzal a személlyel, akivel közben kapcsolatba kerül, nem tud kijönni. Valamelyikőjüket más feladattal kell megbízni.
3. Valaki nem azt csinálja, amire ajándéka van. Például nagyon jó énekes, de Igét akar hirdetni. Szelíden rá kell vezetni, hogy mi az ő területe.
4. A pásztor valakit rossz helyre állít. Olyan feladattal bízza meg, amit az illető kedvetlenül végez. Más területre kell irányítani.
5. Valaki képességeit meghaladó feladatot kap. Az ilyen mindig siet, igyekszik megbirkózni a feladattal. Kisebb feladatot kell adni neki. Utóbbi könnyebben megy, ha nem fizetett alkalmazotról van szó.
6. Valaki inkább birtokolni, mint sáfárkodni akar. Az ilyen túlzottan védi az „övéit”. Az emberei nem vesznek részt az egész gyülekezetet érintő dolgokban. Az ilyennek meg kell térnie ebből. Ha nem, akkor el kell szigetelni. Lehet, hogy elszakad, s viszi az emberei egy

részét. Nem baj, ez csak javára van a gyülekezetnek.

7. Valakinek az elhívása nagyobb a feladatnál, akár a pásztorénál is. Munkáját nagyon hamar elvégzi, és mindig sok a szabadideje. Az ilyen testvért nem szabad féltékenységből elnyomni, háttérbe szorítani. Értékként kell őrizni a gyülekezetben, amíg az Úr más, neki megfelelő munkába állítja.

A Szentlélek munkájának két akadály a farizeusi lelkület (törvényeskedés) és a gnoszticizmus. Utóbbi az élményorientált hívők sajátja, akik a Bibliához hozzáteszik, s annak fölébe helyezik az élményeikből fakadó, saját titkos tudásukat (pl. a szent nevetést). A bölcsesség és az értelem, az alázatosságban nyilvánul meg.

Az utolsó délutánon imádkoztunk a jelenlevő öt erdélyi magyar lelkipásztorért, ottani testvéreinkért. Majd gyűjtést rendeztünk azért, hogy magyar nyelvű Bibliákat vásárolhassanak nekik. Urunknak hála 58000 Ft gyűlt össze, amiből közel kétszáz Bibliát vásárolhatunk. Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány lapunk ezévi 2. számában gyűjtést hirdetett a környező országokban élő magyar anyanyelvű testvéreink javára, hogy Bibliát, énekeskönyvet, Élő Vizet küldhessünk nekik. Az akkori felhívásnak nem lett fogantja, az adományok elmaradtak. Ez a kadarkúti gyűjtés helyreállította megrendült bizalmamat a testvérek adakozókedvét illetően. Az Alapítvány felhívása egyébként változatlanul érvényes, tehát akik nem voltak ott a szemináriumon, azok is beküldhetik adományukat rózsaszín csekken: Élő Víz Irodalmi Alapítvány, Budapest MHB 325-11970. A csekk hátoldalára írjátok rá az adomány célját!

Összességében tehát jó hangulatú és hasznos volt a szeminárium, mely pár év kihagyás után került ismét megrendezésre. A következő ilyen alkalomra remélhetőleg nem kell több évet várni!

Hálaadónap a Mecsekalján • Durkó Sándor László

Október 15-én kora reggel a 6-os úton tovasuhanó buszból énekszó foszlányait hallhatták az út mellett lakók. A busz nem egy hajnalig tartó lakodalom mámoros utasait szállította, hanem a péceli fiatalokat, akik az utazási időt is kihasználták a pécsi hálaadónapi felkészülésre. Pécs e reggelen ködbe burkolózott. Mintha Isten felhőoszlopa szállt volna alá. Sokan érezték úgy, hogy e napot a helyi testvérekkel együtt akarják tölteni, és ebben a köd nem volt akadály. A hegyoldalon levő imaház körül rendezők irányították a forgalmat. Szükség is volt szervezőkre, mert közel ötszázan jöttek el, összesen 17 helyről.

Sok volt az ismerős, idősek, fiatalok egyaránt. Kázmér Pál, a gyülekezet lelkipásztora bevezetőjében a tradíciót – ha a múltból akar élni – kerékkötőnek jellemezte (lásd Izráel életében az ércbígyót, melyet később már bálványként imádtak); viszont ha előremutat, a fejlődést szolgálja, akkor bűn lenne elhagyni.

Ha a hálaadónap Isten dicsőségét szolgálja, akkor „Ez az a nap, mit az Úr szerzett”!

Az imaházban hátul foglaltam helyet, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy innen jobban lehet figyelni, fülelni. Az már csak ráadás volt, hogy a köd eloszlása után a városban gyönyörködhettem, mert nagyon szép innen a panoráma (mely nem akadályozza, hogy közben az Igére is figyeljek).

Elöttem Weigert Mihály testvér ült, aki az elmúlt évben súlyos betegségben szenvedett, az Úr szinte a halál révétől hozta vissza, mert szüksége van még rá. Felgyógyulása után első útja a börtönbe vezetett, no nem mint rab, hanem mint börtönpap. Nagyon sok gyilkos, rabló tőle hallott életében először Istenről, Jézusról. Többen megtértek, és felhagytak bűnöző életmódjukkal.

Mellettem egyik oldalt Simon József testvér ült, akit nemrég agyvérzés következtében szinte bénán feküdt, s most Istent dicsőítette a hálaadás napján.

Másik oldalamon Héjas József testvér jegyzetelt szorgalmasan. Őt is az Úr kegyelme hozta

vissza az életbe. Szívinfarktussal napokig élet-halál között lebegett... és az Úr visszaengedte. Mögöttem is egy csoda ült, Horváth Gyuri testvér személyében, akit súlyos tüdőbetegségből gyógyított meg az Úr, hisszük, véglegesen.

Az említett „csodák” közvetlen szomszédaim voltak, akiket személyesen is jól ismerek. Hány és hány hasonló bizonyosság hangozhatna el! Hisz mindannyian elmondhatjuk: „Csak az Isten nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk.” És amíg itt, e Földön élünk, addig itt kell hálát adnunk. Jó, ha már most gyakoroljuk, és belejövünk, mert a mennyben fő feladatunk a dicsőítés, hálaadás lesz.

Bizonyosságok hangoztak el arról, hogy Vili, aki kemény drogos volt, megszabadult a kábítószer-től és megtért. Ernő lopásokból, rablásokból élt, de Isten nem csak ettől szabadította meg, hanem pánikbetegségétől is. Zsuzsát két gyermekkel otthagya a férje, csak azért, mert hívó lett. Az otthagytott hívó feleségben él a hit, hogy férje is megtér, és ő lesz a család papja. Micsoda életek, milyen sorsok? És mindezek felett Isten az Úr! Gyermekes énekeltek, és közben mutatták, hogy milyen hálások Istennek a fülükért, szemükért, kezükért, lábukért, de még az orrukért is. Ha egészségesek vagyunk, milyen természetes mindez, de ha valamely szervünkkel probléma van, de el tudunk keseredni...

A jelenlévő fiatalok is együtt énekeltek a szolgáló gyermekcsapattal, hogy Isten telitalálata vagy! Ha sokszor nem is így érezzük, ez nem befolyásolja azt a tényt, hogy Isten telitalálatai vagyunk. Mindenkit szíven találhatott a jól sikerültség érzése, így nagy volt a várakozás az Ige iránt.

A 2Kir 2,19–22 verseket olvasom fel – mondta D. Nagy Tamás péceli lelkipásztor. „A város jó lakóhely volna, de...” és ez a de szócska megkeseríti az életet. Az igei példában a „de” az ihatatlan, sőt ártalmas vizet jelenti. Napjainkban ez az ihatatlan, ártalmas fertőző víz a rossz hírek. Az emberek naponta isszák a rossz híreket. És aztán csodálkoznak, hogy boldogtalanok, lelki betegek, terméketlenek, gyümölcstelenek. Felelősséget érzünk közösségünkért, városunkért? Az Ige szerint felelősek vagyunk lakóhelyünkért, hisz „Az igazak áldása építi a várost!” Hogyan lehetünk áldás? Ha új edények, és benne sók leszünk. Isten a fazekas, és akarata szerint csészévé, tállá tud formálni bennünket.

A só fontos vegyület, íze adja meg értékét. Az ízetlen sót ki kell dobni. Az emberek vágynak a só után. Jézushoz is nagyon sokan mentek sóért. Isten új tállá akar formálni, és belénk akarja tenni a sót. Elizeus Istennek kedves, engedelmes edénye volt, és só volt Jerikóban. Ő volt a reménység. Ennek a sónak bele kell mennie a vízbe, hogy az íze szétterjedjen.

Milyen sók vagyunk, milyen az ízünk? A tékozló fiú mint só azért veszítette el ízét, mert megromlott, sőt meg is szakadt atyjával való kapcsolata. Vizsgáljuk meg Istennel való kapcsolatunkat! Ha meggyengült, megromlott, sürgősen állítsuk helyre! Mihelyt a tékozló fiú az atyjával való kapcsolatát helyreállította, úgy az ízét is visszakapta. Felelősek vagyunk lakóhelyünkért. Annyi rossz hír bombáz bennünket. Mi viszont ne ezeket terjesszük vagy még tetézzük, hanem legyünk a jó hír szőlői, az örömhír szószőlői!

Mint sók, változtassuk az ihatatlan vizet ihatóvá! Környezetünk ránk vár.

Az igeszolgálat hatására megfogadtam, hogy e hálaadó napon csak jó dolgokról fogok beszélgetni. Nem volt könnyű, de sikerült. Az ebédnél ez különösen könnyen ment, mert a kiadós lelki táplálék után a pécsi lányok-asszonyok is kitétek magukért, fejedelmi testi eledelről gondoskodtak. Isten azt várja, hogy mindenki a saját szolgálati területén álljon helyt. Ki a konyhában, ki a szószéken, a másik a csendeskamrában, és még hosszú a sor.

Mindenkinek van feladata, csak meg kell találni. Sók vagyunk, különösen a világ, de egymás számára is.

E hálaadó nap nemcsak azért volt jó, mert jól éreztük magunkat. Azért éreztük jól magunkat, mert ott volt Isten is velünk. Így könnyű volt hálát adni.

Tradíció? Nem baj. Én szeretem az Isten jelenlétében töltött tradícióízű hálaadó napokat.

Bárcsak minden napunk – de legalábbis vasárnapunk – ilyen lenne! Hiszem, e tradíciót a

mennyben folytatjuk!

Új lelkipásztor Kunszentmiklóson • Megjelent a kunszentmiklósi városi lap (Bakér Mente) októberi számában

Ünnepi istentiszteletre gyűltek össze a pünkösdiiek szeptember 24-én, vasárnap délelőtt a Mészöly Pál utcai imaházukban. Régi vágyuk, imakérésük teljesült e napon. Tulipán Ferenc lelkész személyében hatvan év után újra főállású lelkipásztor állhatott szolgálatba a gyülekezetben.

Az 1928-ban néhány családból megalakult kis közösség 1932-ben, állami elismertsége után hívta meg teljes idejű lelkipásztorának Bernhardt Gyula lelkészt, aki 1935-ig tevékenykedett Kunszentmiklóson. Ezt követően a lelkészi feladatokat a körzet vezető lelkészei végezték. Kezdetben családi háznál kialakított imateremben tartották istentiszteleti alkalmukat. 1993-ban avatták fel a testvéri összefogással vásárolt, felújított közösségi házukat, ahol lelkészlakás is kialakításra került.

– Isten kegyelméből most egy újabb mérföldkőhöz érkezett a gyülekezet, amely jelentősebb mint az előző – mondta Kurdi János, a gyülekezet ügyvivője megnyitójában.

Az ünnepi igehirdetést Telegdi József, a Pünkösdi Teológiai Főiskola dékánja végezte. Majd Pataky Albert, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnökhelyettese iktatta be szolgálatába az új lelkipásztort. A helyi gyülekezet énekekkel, verssel, míg a környező gyülekezetek pásztorai, valamint Paul Gracza, az Amerikai Pünkösdi Egyház küldötte és a helyi egyházak képviselői igével köszöntötték a beiktatott lelkipásztort. Ezt követően szólt az ünneplő gyülekezethez Egyed Albertné, a Művelődési és Közoktatási Minisztérium munkatársa, s Mózes Ernő polgármester.

Az ünnepi alkalom után megkérdeztük Tulipán Ferenc lelkészt, hogyan került Kunszentmiklóstra.

– Debrecenből – ahol édesapám a belvárosi gyülekezet lelkipásztora – kerültem a budapesti teológiára. Teológusként a legációk időt Kunszentmiklóson töltöttem. A közel egy év alatt nem csak a gyülekezetet ismerhettem meg, hanem azon kívül is sok értékes kapcsolatra találtam, amelyekből megismerhettem ennek a kedves kis városnak a múltját és jelenét. Az Istentől kapott elhívás mellett ez is segített igent mondani a kunszentmiklósi szolgálatra.

– *Beiktatása utáni igehirdetésében jézusi példázattal élt. A földbe esett búzaszem alapján beszélt küldetéséről.*

– Igen. Mindez három, egymástól elválaszthatatlan területen, az Istennek, a gyülekezetnek és a városnak való szolgálatomban valósulhat meg. Ehhez van szükség arra az áldozatvállalásra, amelyre nézve a példa maga Jézus Krisztus.

Somogyi László református lelkész az ünnepségen elmondta: „sok a szomorú, megfáradt, céltalan ember, akik felé nagy szolgálata van az evangéliumnak.”

Ezzel egyetértve köszöntjük városunkban: Isten hozta lelkész úr!

{k1995607}

Bemerítkezés Miskolcon • Faragóné Csacsovsky Krisztina (Miskolc)

„Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.” (ApCs 8,37)

A fenti bibliai idézet minden hívő ember jelszava kell, hogy legyen. Ha ezeket a szavakat mi is olyan meggyőződéssel tudjuk mondani, mint a szerezsen komornyik (ApCs 8,26–39), az már azt jelenti, hogy ráléptünk a keskeny útra, melyen Isten vezet az örök élet felé.

Dicsőség az Úrnak, hogy hitéről az idén is vallást tehetett öt újonnan bemerítkező testvér, és

velünk együtt ők is elmondhatták ezt az igét.

Hála az Úrnak, hogy új munkatársaink átadták életüket Neki, és szolgálni kívánják Őt! Most már ők is hinthetik a magot, hirdethetik Jézus Krisztus evangéliumát, hogy jövőre ismét lehessenek bemelegítők, és hálát adhassunk ezért az Úrnak.

VILÁGABLAK

Jeruzsálemből... minden néphez – A 17. Pünkösdi Világkonferencia • *Szűcs József*

{k1995608}

Jeruzsálem, 1995. Csak minden 3000 évben egyszer fordul elő, hogy a Pünkösdi Világkonferencia és Jeruzsálem megalapításának 3000 éves évfordulója egy időpontra essen. (A zsidók Jeruzsálem történelmét attól az időponttól számítják, amikor Dávid király elfoglalta és országa fővárosává tette a várost, noha az már előtte is létezett mint jebuzeus település.) Csak néhány nappal a Világkonferencia előtt vette kezdetét az a több mint egy évig tartó ünnepegsorozat, amellyel az izraeliek szeretett városukra emlékeznek. A nyitó alkalom az Izraeli Múzeum előtti téren bemutatott speciális tűzijáték- és fényeffektus kombináció volt, ami a város 3000 éves történetének főbb eseményeit volt hivatott elbeszélni a kommunikáció eme szokatlan nyelvén.

Nem messze ettől a helytől az Óváros történelmi falai alatt található a Sultan's Pool, ahol viszont a pünkösdi 2000 éves történetére emlékezve Ray H. Hughes hivatalosan megnyitotta a 17. Pünkösdi Világkonferenciát. A nyitóalkalom helyszínéről csak pár száz méterre egy jól látható fénypont jelezte azt a helyet, ahol a felház található. A Világkonferencia elnöke (dr. Ray H. Hughes) csak felmutatott arra az ablakra, ahol ez a fénypont volt látható, és ezt mondta: „Innen indult el a pünkösdi történet, ami vezetett aztán az Azusa street-i ébredéshez. És ez a történet még ma is tart. Pünkösdi üzenete Jézus Krisztus, és én ma is akarom ezt a drága pünkösdi ünnepelni.”

Ugyanezen az alkalmon a jeruzsálemi King of Kings gyülekezet pásztora arról beszélt, hogy a 3000 éves város alapítója Dávid király is olajjal kenetett fel, és megnyugodott rajta Isten Lelke. Ez az a város, ahol Dávid leomlott sátora helyreállítatik, és ide fog visszajönni nemsokára Jézus Krisztus.

A konferencia másik helyszíne, ahol a következő három nap eseményei zajlottak, a Teddy Kollek Stadium. Ahhoz, hogy az Óvárosban levő szálláshelyemről erre a helyre eljussak, három különböző „világon” kell keresztül menni. A muzulmán negyeden, ahol a palesztinai arabok sajátosan furcsa, kavargó és nyüzsgő élete zajlik. A Mea Shearimon, ami a legvallásosabb, a törvény előírásaihoz ma is a legmesszebbmenőkig ragaszkodó izraeli zsidók lakónegyede. És végül az Újvároson, amely egy modern európai szintű és tisztaságú világváros. Itt a Ben Jehuda és az V. György király utca sarkán egy hatalmas köztéri óra mutatja az idő múlását, alatta a felirat: Talitha-kúmi (kelj fel!).

A Teddy Kollek Stadiumban nyolc különböző helyszínen folytak egyszerre az előadások. E sorok írója legszívesebben a keresztény írott sajtóval és a médiákkal foglalkozó előadássorozaton vett volna részt, de a konferencia fő vonala a misszió volt, és a legnagyobb érdeklődés ezeket az előadásokat kísérte, így a kedves olvasók is erről az irányvonalról olvashatnak a továbbiakban.

Bevezetésként egy 1990–91-es filmtudósítást mutattak be Peruról. A terroristák 490 hívő keresztényt ölték meg ebben az országban. Ennek ellenére az evangélium terjed. Egy asszony arról beszélt, hogyan ölték meg az egyik pásztor, akit előzőleg már figyelmeztettek, hogy ne

prédikáljon többet. Amikor a gerillák visszajöttek, éppen prédikálás közben találták. Kivitték és lelőtték.

Az előadás során elhangzott: a világ legnagyobb problémája nem az éhezés, a szegénység vagy a terrorizmus, hanem az, hogy nem ismerik az emberek Krisztust. Hogy ezt a nagy missziós parancsot (megismertetni Jézust az emberekkel) hogyan hajtják végre a Föld különböző részein, arról egy körkérdésszerű beszélgetésben hallottunk részleteket.

A délelőtti főelőadó, Andrew Evans Ausztráliából szintén a misszióra helyezte a hangsúlyt. Az elmúlt években munkatársaival 50 új gyülekezetet alapítottak Ausztráliában és Új-Zélandon, amely mint mondta a „Föld végső határa”, mert földrajzilag Új-Zéland van a legmesszebb Jeruzsálemtől.

Az esti főelőadó Pat Robertson igehirdetése – véleményem szerint – teológiailag az egyik legmagasabb szintű volt a konferencia folyamán. Előtte a különböző ének és zenei szolgálatok során meglepően sok régi „hites” (Hitünk Énekei-s) éneket énekeltünk. Felejthetetlen volt például a „Nagy Istenem, ha nézem a világot...” kezdetű ének, amelynek versszakait egy amerikai énekes, karját pedig egy 150 tagú nemzetközi kórus énekelte, természetesen a konferencia résztvevőivel együtt. Adakozásra ezen az estén Atkinson testvér szólított fel, mondván, hogy gyakran elfelejtjük a pünkösdek ezt a részét, amikor Isten számára kell szentelnünk az „első zsenget”.

Pat Robertson előadásából csak két gondolatot említenék. A görög nyelv két fogalmat használ az erő kifejezésére. Az egyik a hatalom. Isten felhatalmazta a hívőket az evangélium munkájára, mivelhogy Jézusnak adatott minden hatalom mennyen és földön.

A másik a dinamizmus, a feltámadás ereje. Ebből a szóból származik a dinamit kifejezés is. Pünkösdkor a tanítványok dinamittal, erővel teltek meg.

A zsidó törvényben három fő ünnep van. A húsvét (a pászka), az aratás ünnepe (az első zsenge) és a betakarítás ünnepe. Az üdvtörténetben is megvan az ezeknek megfelelő három ünnep.

Az első 2000 éve történt a Golgotán. A második a pünkösöd, „az Úr kedves esztendeje” már 2000 éve tart. A harmadik a betakarítás, Isten ítéletének és bosszúállásának napja még nem jött el. Ezt követi majd az az időszak, amikor Isten sátora az emberekkel lesz.

Az összejövetel után késő esti koncert volt, ahol a világ különböző tájairól érkezett együttesek, kórusok és szólóénekesek szolgáltak. Ennek kapcsán szólnék néhány szót a konferenciát jellemző ének-zenei stílusokról.

Az amerikaiak megszokott formájukat hozták. Zeneileg szinte tökéletesek, amit az éneklésről tudni lehet, ők azt majdnem mind tudják. Senki máséval össze nem téveszthető az, amit nyújtanak. Ha bárhol a világon ilyen stílusú éneklést hallunk, egész biztosak lehetünk abban, hogy azok amerikai fehérek. Egyvalamit nem tudnak csupán, az amerikai feketéket utánózni. Lehet, hogy a zene, a hangerő, talán még a mozgás is ugyanaz, de amit a feketék csinálnak, abban szívük-lelkük, talán még a történelmük is benne van.

A koreaiakat már Budapesten is megcsodálhattuk Yonggi Cho 1993-as látogatása kapcsán. 15–20 éves régi amerikai énekekbe visznek új életet sajátos ének és mozgáskultúrájuk révén. A konferencia egyik legnagyobb sikerét ők aratták

Az izraeli King of Kings gyülekezet kórusa is gyakran szolgált, ami a megtért zsidó keresztények egyre nagyobb aktivitását is jelzi. Végül megemlíteném Swaziföld (Dél-Afrika) fekete énekeseit. Kiváló hangjukkal és érdekes öltözetükkel képviselték Afrika zenéjét. És – hogy Európa se maradjon ki – Viktor Klimenko, aki Finnországból érkezett ide, nagyszerűen képviselte az „öreg” földrészt.

Mivel lehetne egy ilyen konferenciát igazán jól jellemezni? Talán a kiszolgáló technika magas színvonalával, mondjuk a működő videokamerák számával, ami jóval száz felett volt. Vagy száraz statisztikai adatokkal arról, hogy 58 országból 4251-en voltak jelen (ebben a számban nincsenek benne az izraeliek). Vagy talán a meghívott előadók (Yonggi Cho, Reinhard

Bonnke) népszerűségével. Nem gondolom, hogy Isten a technika színvonalához, a résztvevők számához, vagy esetleg a szolgálattevők ismertségéhez kötné az áldását. A – talán – legjobban megáldott szolgálattevő ezen a konferencián Peter Kuzmics volt. Habár még Európában is kevésbé ismert, mint mondjuk Yonggi Cho vagy Bonnke, mégis az amerikaiak már mint Kelet-Európa Billy Grahamjét emlegetik. „Európa legjobban evangélizált országából, Boszniából jövök, bár még két hete is úgy volt, hogy az erős bombázás miatt nem tudok jelen lenni” – kezdte szolgálatát. „A korábbi Jugoszlávia országaiban 200 ezer ember halt meg, és 3 millió vált hajléktalanná. De Isten még nem adta fel a harcot Jugoszlávia tagországaiért. Új gyülekezetek alakulnak többek között a teljesen lebombázott Mostarban (200 tagú). A helyzetet jól jellemzi, hogy még a bemerítéshez sincs elég vizük. A volt Jugoszláviának ma sokkal nagyobb szüksége van a „szent könnyekre”, mint a szent nevetésre.

1989-ben a moszkvai Vörös téren a nagy ünnepségeket egy kis incidens zavarta meg. A menet legvégén valakik egy kis táblát vittek a következő felirattal: 72 év a semmibe.

A kommunizmus azóta összeomlott, de a feladatunk még mindig ugyanaz: vinni az evangélium üzenetét”. – fejezte be Peter Kuzmics.

A szerda este viharosan kezdődött. Az amerikai Church of God csak feketékből álló kórusa egyedülállóan tudja dicsérni az Urat. A résztvevők közül senki sem tudott ülve maradni, kivéve Yonggi Chot. A nagy „hangzavar” közepette olyan békésen üldögélt, mint aki még nem fejezte be a minden szolgálata előtti 3–4 órás imádságát. Az est folyamán akkor fordult meg először, amikor „fiai és leányai”, a koreai énekegyüttes szolgált közvetlenül az igehirdetése előtt. Yonggi Cho a pünkösdi erejéről szolgált, hangsúlyozva, hogy ez a nap hozta meg a változást a tanítványok életében. A pünkösdi ereje nem teológia vagy doktrína, hanem erőt ad – többek között – a bizonyágtételre és a szent életre. Elmondta, hogy a pünkösdi átélés nem csak öröm, hanem szenvedés is. Együtt szenvedés az éhezőkkel és a betegekkel. Nem volt hosszú prédikáció, semmi különös vagy új dolgot nem mondott benne. Amikor befejezte, imádkozott a betegekért, hogy ezt az erőt a gyakorlatban is alkalmazza.

A befejező – a csütörtöki – nap Reinhard Bonnke napja volt. A német evangélista valóban nagyon népszerű, különösen az amerikai feketék körében. Ha elsétált a CfaN pavilonja előtt, rögtön emberek tucatja állta körül, hogy imádkozzon értük, vagy csak hogy kezét szoríthassanak vele, esetleg egy közös fénykép kedvéért.

Ezen a konferencián az ApCs 1,8 és 2,1–4 alapján hirdette az Igét.

„Én személy szerint jobban szeretem az evangélizációkat, mint a konferenciákat” – mondta bevezetőjében. „Annyi kárt akarok okozni az ördögnek, amennyit csak tudok. Az az ambícióm, hogy kiűritsem a poklot, és megtöltsem a mennyet. Jézus nem szuperembereket választ ki. Tizenkét tanítványának kiválasztása előtt 12 órát imádkozott, minden tanítványáért egyet-egyet. Mégis úgy látszott, hogy a tizenkettőből egy sem volt valami jó választás. Micsoda időpazarlás! Pünkösdi után azonban minden megváltozott. Jézus értéket ad minden nullának. Vele együtt már 10-ek vagyunk. Rám is azt mondták, hogy a prédikálásom csak „képzetlen kiabálás” – vallotta be Bonnke. De Isten megvigasztalta a szívemet, és ez év elején kijelentette nekem, hogy népek halászává fog tenni.

A változás a tanítványok életében szemmel láthatóan, tüzes lángnyelvek formájában jelentkezett. Minden lángnyelv egy-egy nukleáris erőmű, környezetszennyezés nélkül.” Ezzel a tipikusan Bonnke-i hasonlattal fejezte be szolgálatát a „tűz evangélistája.”

Szolgálata végén még imádkozott a betegekért. „Minden beteg körül legalább tíz nukleáris erőművet látok. Ti imádkozzatok értük!”

A konferencia befejeződött, de még sokan a helyükön maradtak és imádkoztak, többen közülük sírva. Aztán lassan kiürült a nagy konferenciaterem. Már csak az előtérben várakoztak néhányan az utolsó este hangfelvételére, hogy aztán végül ők is elhagyják a Teddy Kollek Stadium épületét. A 17. Világkonferencia befejeződött, résztvevői elindultak hazafelé. Jeruzsálemből... minden néphez.

{k1995609}
Ray H. Hughes
{k1995610}
Pat Robertson
{k1995611}
Jeruzsálemi látkép

Élet- és lélekmentés a Balkánon • Megjelent a Worldlink 1995. augusztusi számában. Fordította *iff. Kovács Béla*

Peter Kuzmics nemrég számolt be az Agape Ministries boszniai erőfeszítéseiről. Humanitárius és evangélizációs tevékenységük Bosznia-Hercegovinában egyre nagyobb teret hódít más olyan déli városokban is, mint Mosztar és Szarajevó. A százhatvan főnél többet számláló mosztari gyülekezet mindhárom nemzetiségből származó tagjai (horvátok, szerbek, muzulmánok) együtt dicsőítik az Urat. Ezek a testvérek áldozatos munkát végeznek szerte Bosznia-Hercegovinában a segélyezés és az evangélizáció munkájában. 1994 novemberében egy misszionáriust küldtek Tuzlába, ebbe a bosnyák városba, ahol százezer ember él villamosáram és vízszolgáltatás nélkül, de Isten szeretete is csodálatosan megnyilvánul. Több új – élelmiszert, ruhaneműt és hívő irodalmat osztó – központ nyílt mostanában szerte az országban. Az ún. szárazáru projekt keretében Kelet-Szlavóniában (Horvátországban) 3500 menekült családnak juttatnak rendszeresen élelmiszert, higiéniai cikkeket és ruhaneműt tartalmazó csomagokat. Ruhát havonta kétszer további 2000 családnak tudnak adni. Eszéken naponta több mint ezer menekültet látnak el meleg ebéddel az Agape konyháin. Az elmúlt húsz hónapban 730000 adag ételt szolgáltak ki a rászorulóknak. Az olyan emberek, mint Jaroslav Mourecki, akinek a fia megsebesült, és feleségét megölték a háborúban, azt mondják, hogy az Agape ingyenkonyháira egyszerűen szükség van a túlélés végett.

Az Agape eddig 700000-nél több Szentírást és más hívő könyveket (köztük Billy Graham: Békesség Istennel c. könyvét) osztott szét a menekülttáborokban és az iskolai és közkönyvtárak között. Az utóbbiak nagyon hálásak az adományokért, mert ezek a kötetek sok helyen az első keresztény művek a könyvtárakban a kommunizmus bukása óta.

Az Agape rádiós szolgálata is növekszik. Jelenleg huszonnégy állomás sugároz evangéliumi programot. A rádión keresztül százazretet érnek el, akiknek reményre van szükségük. A legnagyobb problémát a rádióhallgatóknak juttatandó „utókezelő” irodalom hiánya okozza. Az Agape Ministries jelenleg huszonnégy horvát és tizenhat bosnyák városban munkálkodik az emberi szenvedések enyhítésén, és hogy reményt hozzanak a balkáni háború károsultjainak. Önkéntesek jönnek a helyi gyülekezetekből és misszionáriusok a világ sok részéről, valamint rövidebb időt itt töltő munkások a Föld minden szegletéből. 1994-ben ezek az önkéntesek 117.000 embert láttak el élelemmel rendszeresen, 720 tonna élelmiszert és ruhaneműt osztottak szét. Felállítottak tizenkét új segélyhelyet, és megnyitották a térségben az első keresztény árvaházat. Mindezeket az Assemblies of God Világszervezete finanszírozta. Az Európai Teológiai Szeminárium végzettjei új gyülekezeteket indítottak be Macedóniában, Montenegróban, Oroszországban, Ukrajnában, Szerbiában, Horvátországban, Romániában, Bulgáriában, Szlovéniában, Boszniában és Belorussziában. 1994 októberében Eszéken újabb végzősök kaptak diplomát: tizenkét volt szocialista országból ötvenhárom hallgató. Kérjük, imádkozzatok az Úr ezen választottjaiért és szolgálatukért!

{k1995612}

A bosznia-hercegovinai Pünkösdi Gyülekezet országos vezetőségének tagjai egy – a háborúban elpusztult – pünkösdi imaház belsejében

Kubában folytatódik az ébredés

Isten ereje a nehéz kubai viszonyok közepette is munkálkodik a szigetország népe között. A hívő testvérek elszántsága és buzgalma óriási. Az imaházak zsúfoltak, pótszékeket tesznek a padsorok közé, és emberek ülnek mindenhol, ahol van egy kis hely. Azok, akik nem érkeznek elég korán, kénytelenek kívül állni, és az ablakokon és ajtókon leskelődni. Milyen csodás kép! Hivatalos bibliaiskolát Kubában harmincöt éve nem engedélyeznek, mégis van egyfajta képzési program, ami elérhető bárhol az országban. Közel ezeregyszáz hívő iratkozott be a négyéves pásztori tanfolyamra, és több mint ötszázan tanulnak a gyülekezeti munkásképző kurzuson. Sok gyülekezet oktatási központtá vált saját régiójában. Mivel tankönyveket nem lehet kapni, a tananyagot stencilezve sokszorosítják a kubaiak. Ezek képezik a tanítás alapját, mert ha könyvek lennének is, magas árak miatt úgysem tudnák megvenni a hallgatók. Az Assemblies of God (pünkösdi) vezetői és tagsága nem hajlandók kompromisszumokra az Úrba vetett hitüket illetően még a nehéz körülmények ellenére sem, amelyekkel szembe kell nézniük. Nagy ébredés tapasztalható most náluk. Háromszázötven szervezett gyülekezetük van, és több mint ezer a házicsoportok száma. Szinte lehetetlen pontos számot mondani, mert hétről hétre növekszik az üdvözülendők sokasága.

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

A növekvő gyülekezet • Összeállította: *ifj Kovács Béla*

%Idén májusban Farkas Balázs testvérrel együtt Ózdon járt dr. Gordon McDonald is, aki Kanadában és világszerte ismert pünkösdi vezető és tanító. A növekvő gyülekezetről az ózdi férfitestvérek előtt tartott előadásának vázlatát az alábbiakban adjuk közre azzal a hittel és reménységgel, hogy Közösségünkben több gyülekezet számára is hasznos lesz az elhangzottak tanulmányozása, akik már megindultak a növekedés útján, és problémákba ütköztek. Mint McDonald testvér előadásából kiderült, ezek a gondok nem annyira egyediek és specifikusak, mint eddig gondoltuk, és megoldásukra bibliailag megalapozott tanítások és gyakorlat létezik, melyet hívő tudósok sok-sok gyülekezet történetét tanulmányozva tártak fel. Lássuk hát az előadást!

A növekedés korlátja

A növekvő gyülekezetről tartott előadását McDonald testvér a Cselekedetek könyvéből vett szakasszal kezdte:

„Akik pedig hittek [Péter] beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, ujjongással és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (ApCs 2,41–47).

Íme, ez egy növekvő gyülekezet képe, amely egy napon háromezer fővel gyarapodott, kezdeti létszámának sokszorosát érve el. Nem olvassuk, hogy itt, Jeruzsálemben problémák lettek volna a gyülekezetben, bár később Antiókiában említés történik a zsidók és görögök közti feszültségről. Viszont egy igen figyelemre méltó tényt láthatunk a fenti igéből: az Úr növelte

a gyülekezetet. Ez pedig a kulcsa minden növekedésnek. Egyedül Ő tudja építeni az ekléziát, de ehhez a munkához munkatársakat keres, akik hajlandóak résztvenni ebben, és áldozatokat is hozni a gyülekezet növekedéséért. Világszerte azt tapasztaljuk, hogy a növekedésben a gyülekezetek elérnek egy bizonyos létszámot, és ott aztán megtorpannak, nem képesek túllépni és tovább növekedni. Mások pedig újabb felismerésekre jutva tudják meghaladni ezt a bűvös határt.

Keresztény tudósok vizsgálataik alapján úgy találták, hogy a létszámkorlát különböző nagyságoknál jelentkezik. Először 30–40 fő körül, aztán 70–100 fős, és később 150–200 fős gyülekezetekben. Miért jelentkezik ez a korlát a gyülekezetek életében? Hiszen az eklézsia az Úr, Ő akarja, hogy tanítványokká tegyük a népeket (Mt 28,19). Az biztos, hogy Jézus Krisztus egyformán szeret minden gyülekezetet, úgy a kicsiket mint a nagyokat. Előtte nincsenek korlátok, és Ő kész ezeket elmozdítani a mi életünkben is.

Sok helyen a tagság úgy véli, hogy a növekedés biztosítása a pásztor feladata csupán. Az ő kötelessége megtartani és növelni a nyáját. Azonban bibliailag ez nem így van, mert a növekedés mindenkinek kötelessége. Elvégre a bárányokat nem a pásztor szüli, hanem a juhok. Hol rejlik akkor az akadály? A kutatások során arra a véleményre jutottak, hogy a növekedés korlátja nem a külső körülményekben, hanem a tagok gondolkodásának mikéntjében rejlik.

Mit jelent növekedni?

A gyülekezet növekedése kettős. Jelenti egyrészt a tagok személyes növekedését, másrészt pedig az egész gyülekezet (a test, amely az egyes tagokból épül fel) növekedését. Az első mintegy feltétele a másodiknak, és nem megfordítva.

A növekedés célja az érettség elérése (Ef 4,13), amely a hívő élet minden szférájának érettségét jelenti.

Az egyéni növekedés több területen történik:

- növekedés az Úrban és az Ő ismeretében,
- növekedés a közösségvállalásban (a közösség építése),
- növekedés a lelki ajándékokban és szolgálatokban.

Az ApCs 2,47 szerint a jeruzsálemi gyülekezet kifelé is növekedett. Miközben szolgáltak, az Úr megadta a növekedést létszámban is. Feladatunk, hogy felismerjük, mit akar az Úr cselekedni. Imádkozz és engedelmessédj! Ez az, amit az Úr akar a gyülekezet építésével kapcsolatban is!

Ki a kulcsfigura a növekvő gyülekezetben?

Jézus Krisztust és a Szentlelket leszámítva azt kell mondanunk, hogy a *pásztor*. Ő a növekedés kulcsa, és az Úr – mivelhogy őt hívta el erre a szolgálatra – elsősorban neki adja a szükséges látást, amennyiben engedelmes, és kész azt elfogadtatni a tagsággal. Az 1Jn 2,3 szerint az engedelmesség által láttatik meg az Úr ismerete. A pásztor fontos feladata, hogy felismerje, mit akar az Úr cselekedni, ha már a gyülekezet érkezett arra a bizonyos határra, hogy érzi a belső feszültséget, tudatában van a növekedés úgymond „kényszerének”, de a gyakorlati lépéseket megtenni nem tudja. Egyedül az Úr az, aki ismeri a következő lépést, és aki Lelke által közli is a gyülekezettel és a nyájért felelős személlyel, a pásztorral. Nem elhanyagolható követelmény a hit sem. Minden gyakorlati nehézség ellenére hinni kell, elsősorban a pásztornak, hogy Isten képes ígérését teljesíteni. Lehet, hogy ez a hit ellentétben van a gyülekezet többségének véleményével, de a pásztor, ha az Úr vezeti, tartson ki hit általi meggyőződésében és látásában.

Előfordulhat, hogy a pásztornak nincs határozott látása, vagy együtt hányódik a gyülekezet pesszimistább részével. Ilyenkor nem csoda, ha a növekedés megáll.

A növekedés akadályai

A gyülekezet növekedésének akadályait általában a következő öt pontban sorolhatjuk fel. Többnyire ezek azok, amelyekben ráismerhetünk saját gyülekezetünkre. Mindenesetre jó, ha tudatosulnak bennünk a növekedést gátló tényezők, mert így könnyebb felvenni velük a harcot.

Az első növekedési akadály az, amikor a testvérek meg vannak elégedve a meglévő kis baráti társasággal. Ebben a gyülekezetben mindenki ismer mindenkit, a pásztor is tudja mindenkinek a gondját-baját, ő foglalkozik mindenkivel. Ez az ereje a kis gyülekezetnek, de gátló tényezővé válhat. A növekedéssel ugyanis óhatatlanul újak kerülnek be a közösségbe. A baráti kapcsolatok fellazulnak, a pásztor már nem tud mindenkivel foglalkozni, és a régi testvérek ezt gondolatban rosszallják. Talán ki akarnák sajátítani a pásztorot, és nem akarják a korábbi helyzetüket elveszteni.

Másik gátló tényezője a növekedésnek az, amikor a vezető testvérek ragaszkodnak pozíciójukhoz és hatalmukhoz. A növekedéssel ugyanis együtt jár a pozíciók átértékelése és újraelosztása az újabbak javára. A meglévő vezetők ezt nem akarják, természetesen csak gondolatban vagy tudat alatt, de cselekedeteik ezt bizonyítják. Emiatt másképpen bánnak az újakkal, ami aztán megmérgezi a növekvő gyülekezet légkörét.

A harmadik akadály kissé komolytalannak tűnhet, de aki benne van, tudja, mennyire komoly. Ez pedig a közös emlékek és szokások megőrzésének az igénye: a régi, nagy áldások iránti nosztalgia, ragaszkodás a régi épülethez, az évtizedes szokásokhoz, a liturgiához stb. A növekedéssel egyértelmű, hogy bizonyos ésszerű változtatásokat végre kell hajtani. A létszám növekedésével szükségessé válhat az új épületbe költözés, az istentiszteletek rendjének átszervezése, amelyet a testvérek nem tudnak és nem akarnak elfogadni.

Következő dolog, amely akadályozza a növekedést, a – biológiából is ismert – saját területhez való ragaszkodás, amikor a testvérek jól megszokott, jól bejáratott életterületüket és gyülekezeti életvitelüket vonakodnak megváltoztatni. Az újak bekerülése ugyanis veszélyezteti a saját terület feletti uralkodást, és félelmet kelt a falakon belül levőkben. Az utolsó gátló tényező nagyon prózai: hozzászoktak a kényelemhez. Minden változás bizonyos fokú kényelmetlenséggel és bizonytalansággal jár. Ezt nem vállalják fel a testvérek, és akadályt gördítenek a növekedés elé.

A felsorolt esetek nagyon érdekesek, mert ellene mondanak hitbéli meggyőződésünknek, nevezetesen az Úr Jézus parancsának (Mt 28,19), és annak növekedési következményeinek. Általában nem direkt módon jelentkeznek, és sokszor maguk a vonakodó személyek sincsenek vele tisztában, mi nem tetszik nekik.

Mindenesetre tudomásul kell venni, hogy a mennyiségi növekedés idővel minőségi változásba csap át, amelynek akár kényelmi, akár hatalmi vagy szolgálati következményeit fel kell vállalni. Természetes, hogy egy nagy gyülekezetben mások a viszonyok, a munkamegosztás, mint egy kicsiben. Ahogyan a busz nem csupán egy megnagyobbított autó, ahol minden olyan, mint a megszokott autóban, csak egy kicsit nagyobb. A busz minőségileg más, mint egy gépkocsi, noha célja ugyanaz, mármint emberek kényelmes szállítása egyik helyről a másikra. Valahogy ilyen a kapcsolat a kis gyülekezet és a belőle kifejlődött nagy között.

Állhatatos munkálkodás

Állhatatos és megállás nélküli munkálkodásra van szükség a pásztor, a vének és az egész gyülekezet részéről.

A növekedésnek ára van, amit meg kell fizetni. Pál apostol egy helyen arról ír, hogy „áron is megvegyétek az alkalmatosságot”. Nem elég imádkozni, hogy az Úr hozza el a megmentendőket, hanem el is kell értük menni. Ehhez pedig látás kell. Ne feledjük, a gyülekezet soha nem növekszik nagyobbra, mint a pásztor látása, amit a Szentlélektől kell, hogy kérjen, és aztán továbbadjon a tagoknak.

A Mt 28,19–20-ban megfogalmazott missziós parancs teljesítése nem egyszerű feladat, hanem az egész közösség együttes munkáját feltételezi. A munkának azonban szeretetben kell végbemennie, különben mit ér az egész?

A vezetőség feladatai és szerepe

Általánosságban úgy fogalmazhatjuk meg, hogy a vezetőség feladata lehetővé tenni a növekedést.

Mit értünk ez alatt?

Először is nagyon fontos, hogy az Úrtól kapott látást át kell adni a tagságnak. Nem csak elmondani, hogy ez és ez van, hanem inkább rávezetni őket, hogy felismerjék a nyilvánvaló szükséghelyzetet és a megoldáshoz vezető utat. A gyülekezetnek is bele kell egyeznie a változásokba, és jó, ha azonosulnak a pásztor és a presbiterek látásával, hittel elfogadva azt. Ennek többféle módja van: tanítások, testvéri beszélgetések, imádkozás útján.

Ne restelljünk bölcsességet kérni az Úrtól, és használni azt. De szükség lehet testvéri jó tanácsokra is, melyeken keresztül ismét csak a Szentlélek szólhat. Elsősorban a pásztor felelőssége ez. Általában is szükség lesz a pásztori munkamódszerek megváltoztatására. A kis gyülekezetben a pásztor a tagoknak „személyes” pásztor, míg a nagy gyülekezetben ez némileg módosul. A növekvő gyülekezetben a pásztor a kisebb csoportok vezetőinek lesz a pásztor, akik aztán majd a bárányokat táplálják. Ebből következik, hogy a csoportvezetőknek is pásztori teendőket kell ellátniuk, pásztorrá kell válniuk.

El kell mondani, hogy a sikeres, növekvő gyülekezetekben általában sejtfelépítés van, ami azt jelenti, hogy a tagok kisebb csoportokba szerveződve élnek hívő életüket, és ezen csoportokon keresztül kapcsolódnak a nagy gyülekezethez. A kiscsoportok – akár házics csoportok, akár funkcionális szolgálócsoportok – jó kapcsolódási pontot kínálnak a világiak irányában is.

Mindez sok munkával jár. Minél nagyobb a gyülekezet, annál több az elvégeznivaló!

Ha akarjátok, hogy gyülekezetetek növekedjen, fel kell készíteni őket a nehéz munkára. *Több* lesz a dolga és a felelőssége a pásztoroknak, a véneknek, de az egyszerű tagoknak is.

Munka és odaszánás *nélkül* nem lehet növekedni!

A tagokat mozgósítani kell, mint a katonaságnál. De ebben a dologban nem hagyhatjuk magára a pásztorot. Az Ef 4,11–12 ír a szolgálattevőkről, akiknek feladata a tagság felkészítése a munkára.

Nem a pásztoroknak kell mindent csinálnia! Ezt elég nehéz megtanulniuk maguknak a pásztoroknak is. Engedd, hogy az Úr munkálkodjon másokon keresztül is! A pásztor vezesse a nyáját, de a szolgálatok egy részét adja át „hív munkásoknak”: a presbitereknek, diakónusoknak. Ilyen szolgálat lehet például a betegekért, a megtérőkért való imádkozás, az istentiszteletek vezetése stb.

A vezetőségbe a létszám és a funkciók növekedésével újabb és újabb emberek bevonása *szükséges* (ifjúsági vezető, dicsőítésvezető, tanítók), ha kell, a már bent levők tudatos háttérbe állásával is.

El kell fogadni azt a tényt, hogy minden vezető, de különösen a pásztor, bizonyos szempontból egyedül van, és magára hagyatott. Nem fogja mindig mindenki szeretni, nem fognak mindent elfogadni, amit mond. Ezért egyedül álló leszel. A lényeg azonban, hogy ő elfogadott, te pedig állj meg a helyed!

A vezetőség nem lebecsülendő feladata az újabb vezetők (kiscsoport vezetők) kiképzése. Isten munkájában is megfelelő szerszámokat kell használni, akik ismerik az Igét, jó összeköttetésben vannak az Úrral, taníthatók, és ők is tanítanak és az emberek elfogadják őket. Lényeges szempont a megfelelő iskolázottság és a családi háttér is.

Általános szabály, hogy azokkal működjön együtt a pásztor és a vezetőség, akik hajlandók erre, és többet akarnak tenni. Ezeket az embereket könnyű felismerni, ha hallgatunk az Úrra.

A gyülekezet viszonyulása

A tagoknak el kell fogadniuk és ismerniük a pásztort, amiből következik, hogy követniük is kell őt.

Nem szabad azt várni, hogy minden egyes tag meg legyen győződve a növekedés szükségességéről és mikéntjéről, sokkal inkább fontos, hogy kövessék a pásztor iránymutatását, hitben elfogadva azt.

A pásztor a vezető. De ezt alázatosságban és szeretetben gyakorolja. Ismerje fel, hogy a tagoknak is vannak lelki ajándékaik. A gyülekezet fogadja be a bekerülő új tagokat, és fogadja el őket olyannak, amilyenek. Elvégre Isten is így fogadott el minket! Ami kívánni való van az életükben vagy a magatartásukban, ha valóban megtértek, a Szentlélek rá fogja vezetni őket, hogy felismerjék, és meg fogja szentelni őket a régi testvérekkel együtt. Jó, ha baráti csoportok is vannak a gyülekezetben, és most nem a rokoni csoportokra gondolok. Az újak befogadásának kiváló eszköze a kiscsoport. Éljük ezzel a lehetőséggel! Szintén nem elhallgatandó, hogy időnként a régi testvéreknek félre kell állniuk, hogy helyet adjanak az újaknak a szolgálatban és az ügyek intézésében is, természetesen kellő körültekintés mellett. Ha ez nem valósul meg a gyülekezetben, a növekedés meg fog állni, netalán egyes csoportok más gyülekezetekbe mennek át, vagy elszakadnak.

Motivációk

Legfontosabb az ima. Az Úr alakítja át a tagok gondolkodását bölcsességével, hogy ne váljanak a növekedés kerékkötőivé.

A Szentlélektől nyert látást tovább kell adni a tagoknak. A missziós parancsot *újra és újra* hirdetni kell, amíg központi részévé nem válik a gyülekezeti életnek.

Fel kell ismerni a *kívülállók szükségleteit*. Megismerni és ennek megfelelően értékelni a helyet (a várost) és a gyülekezet helyzetét (a városban). Csak azokat az embereket lehet elérni, akik adva vannak; ha nemzetiségiek, ha etnikum, akkor azokra, ha alulképzettek, akkor azokra, ha sok egyetemista van, akkor rájuk kell tekintettel lenni az evangélizációban. Ezek az emberek nem fognak csak úgy bejönni a gyülekezetbe. Ki kell értük menni, mindenkire a neki megfelelő módon közelítve. Hogy csak néhány példát említsek: idősek közötti szolgálat, szegények támogatása, fiataloknak zenés alkalmak szervezése. Keresztény óvoda indítása, ahová bárki hordhatja a gyermekét. És még rengeteg más mód van, amire a Szentlélek tud elvezetni bennünket.

Végezetül csak egy rövid megjegyzés: a növekedés az élet velejárója. Az *élő* gyülekezetek mind *növekednek!*

Óh, Uram, eleveníts meg bennünket!

A pásztor mások felé irányuló szolgálata • Earl J. Banning. Fordította: ifj. Kovács Béla

Ahogy szolgálatunk során kifejlődik a másokkal való „boldogulás” képessége, az nagymértékben meghatározza, hogy szolgálatunk mennyire eredményes. Adok néhány tippet, melyek segítenek, ha követni akarjuk az Urat a másoknak való szolgálatban:

1. Tégy lakatot a nyelvedre! Mindig kevesebbet mondj, mint amennyit gondolsz! Ahogy mondunk valamit, sokszor többet ér, mint amit mondunk.
2. Csak módjával ígérj, de amit ígértél, tartsd meg hűségesen, bármi legyen is az ára!
3. Soha ne hagyd kihasználatlanul a lehetőséget, amikor valami kedveset vagy vigasztalót mondhatsz valakinek vagy valakiről! Dicsérd meg a jól végzett munkát, bárki csinálta is azt! Ha a kritika nem kerülhető el, bírálatod építő legyen, és ne ellenséges!
4. Mutass igazi érdeklődést mások felé: munkájuk, boldogulásuk, családjuk és otthonuk

irányában! Bárkivel találkozol, hadd érezze, hogy fontos a számodra!

5. Amikor valakire nézel, ne görbítsd le a szájad szögletét! Fájdalmadat, aggodásodat vagy csalódottságodat rejtse egy széles mosoly mögé!

6. Légy nyitott gondolkodású, megfontolt, de ne vitatkozz! Ez az érett és különb gondolkodás jele, amikor valaki barátságosan tud egyet nem érteni.

7. Engedd, hogy jó tulajdonságaid magukért beszéljenek, és kerülj el, hogy mások hibáiról beszélj! Ne pletykálj! Állíts fel magadban egy szabályt, hogy semmit nem mondasz másokról – hacsak nem valami jót!

8. Légy tekintettel mások érzéseire! Emlékezz az aranyszabályra, és úgy bánj másokkal, ahogy te is szeretnéd, hogy veled bánjanak!

9. Ne törődj a rólad alkotott rosszindulatú véleményekkel! Egyszerűen élj úgy, hogy ezeknek senki se higgyen!

10. Ne légy feldúlva, ha valami igazat mondanak rólad! Végezd a munkádat, légy türelmes és jó kedélyű! Felejtse el az „én”-t, és megkapod jutalmad!

Ha mi, pásztorok fegyelmezzük magunkat, hogy megfeleljünk a gyülekezet fentebb leírt elvárásainak, kétségtelenül szeretett, és az evangélium hirdetésében eredményes szolgálak leszünk. A Biblia azt mondja: „Beszédek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy mindenkinek helyesen tudjatok felelni.” (Kol 4,6)

Ne feledd, hogy „mások” nélkül nem volna szolgálatunk, mert egymásra épülünk. Valójában mi ilyen, másokért élő emberek vagyunk. Isten pedig mindent megad nekünk az eredményes szolgálathoz Urunk Jézus Krisztus által.

Pásztor barátod: *Earl J. Banning*

Sátoros ünnep programsorozat '95 • Süveges Imre

Isten segítségével lezárult a Sátormisszió nyári evangélizációs sorozata.

Tíz helyszínen körülbelül 12–15 ezren hallották az evangéliumot. Az előrehívások során 200–250-en jöttek előre Jézus mellett dönteni, és jónéhányuk már be is merítkezett, és beépült valamelyik gyülekezetünkbe. Hálás vagyok Isten áldásáért, hogy általában a sátoros rendezvényeink látogatottsága nagyon jó volt. Az emberek nyitottak az evangélium iránt. Pécelen a többnapos folyamatos eső ellenére a programok teljesen telt ház előtt zajlottak. Többen voltak idén az esős időben, mint tavaly napsütésben. Néhány városban (Pécsen, Debrecenben stb) szinte népiünnepélyhez hasonlított a programsorozat. Általában jó volt a rendezvények sajtóvisszhangja is. Mezőberényben több órás összefoglalót adtak le a helyi városi televízióban. Hiszem, hogy az elvetett mag ki fog kelni. A mi dolgunk a vetés, a növekedést Isten adja.

Szeretném megköszönni Közösségünk gyülekezeteinek anyagi áldozatvállalását. Különösen hálásan gondolok a kisebb csoportokra, akik aktívan kivették részüket a pénzügyi terhek hordozásában. Köszönjük a gyülekezetek, imacsoportok folyamatos közbenjárását. Ennek megvan és meglesz a gyümölcse. Utoljára szeretném megköszönni a résztvevő gyülekezetek aktív, odaszánt munkáját.

Jövőre immáron két sátorral 20–25 városba szeretnénk eljutni. Két sátor, kétszer annyi helyszín, kétszer annyi rendező gyülekezet, kétszer annyi költség, és hitem szerint többszörös eredmény.

Most néhány személyes bizonyoságot szeretnék közreadni azok közül, akik a nyáron tértek meg.

{k1995613}

Nem csak fellángolás • Henger Petra (Mezőberény)

Egy barátom révén tudtam meg, hogy működik egy pünkösdi gyülekezet Mezőberényben. Ez a hír nagyon felkeltette az érdeklődésemet, így egy napon elmentem egyik barátnőmmel a csütörtöki imaóra. Először maga a légkör ragadott meg, az emberek kiegyensúlyozottsága, a *szeretet*, amely belőlük áradt. Ekkor tudtam meg, hogy nyáron egy nagyszabású rendezvényre, a Sátoros ünnepre kerül sor, melynek előkészületei már most folynak. Láttam, tapasztaltam azt a tüzet az emberekben, mellyel fáradhatatlanul dolgoztak azért, hogy a mezőberényiek szívében elinduljon valami, hogy megtegyék az első lépést Jézus felé. Az ünnep több generációnak szóló programokból állt, én a gyermekprogramoknál segítettem nagy-nagy lelkesedéssel. Láttam a gyermekek arcára kiülő boldogságot, mikor azt énekeltük, hogy „Jézus szeret...” Talán ők még nem igazán tudták felfogni, mit is jelent ez a két szó, de az én tudatomig kezdett ez a tény egyre jobban eljutni. Meghallgattam az esti prédikációkat, tanításokat, a szívem kezdett megnyílni, sokat imádkoztam a többiekkel, igazi boldogság töltött el. Még a szüleim is észrevették a bennem végbemenő változást, de azt hitték, hogy ez az egész csak fellángolás. Én viszont tudtam, hogy nekem szükségem van Jézusra, hitre, enélkül nem lehet teljes az életem. Azért imádkoztam, hogy az Úr tartson meg szeretetében, minden nap velem legyen. Az Úr megismerése döntő változásokat hozott az életemben. Megpróbáltam minden bűnömet letenni az Úr elé (ez még ma is tart), megláttam, megértettem a Biblia igazságát. Nem sújtanak le olyan problémák, melyeket régebben annyira a szívemre vettem. Nem gyötör a pesszimizmus, hiszen tudom, Isten gondoskodik rólam. Tudok áldozatot hozni másokért, teljesen oda tudok fordulni barátaim felé, problémáik felé, hiszen nem nehezedik rám a kilátástalanság. Jézus erőt ad saját problémáim leküzdéséhez. Békességben élek. Boldog vagyok, és hálát adok Istennek a Sátoros ünnepért.

Igazi öröm • Gulyás Erhard (Mezőberény)

1975. január 6-án születtem. Keresztény családban nevelkedtem, de 14 éves korom után, ahogy az ipari iskolára kerültem, kicsúsztam édesanyám és apám kezéből. Egyre jobban az indulatok és a gyűlölködés vette át a vezető szerepet életemben. És itt elkezdődött a lelki lecsúszásom. Szüleimmel egyre többet veszekedtem, édesapámmal többször messzebbre mentem a kelleténél, szidalmaztam és utáltam őt, és amennyire tudtam, ezt ki is mutattam és ki is mondtam.

Menekülésem később az alkoholba, cigarettába, és barátnőkhöz vezetett. Így is elesettnek éreztem magam, de mégis futottam a délibábok felé. Hittem, hogy Isten van, és az Ő egyetlen Fia Jézus, de nem tudtam közeledni ezen dolgok felé. Mikor az Úr közeledett, eltoltam magamtól, és mentem tovább a szakadék felé. Később, mikor már az alkohol és a cigi sem volt elég, hozzányúltam a füvescigihez, és emellett a zenébe kezdtem menekülni. Idővel észrevettem, ezek is csak pillanatnyi örömeket nyújtanak, és reggel újra és újra a depressziós Harri nézett velem szembe a tükörmél.

Ezután indultam Jézus felé, s mikor már minden összedőlt körülöttem, Ő szólt hozzám. A mezőberényi Sátoros ünnep egyik napján vette a fordulatot az életem, és lassan kezdtem hátra fordítani régi életemnek. Július 23-én újjászülettem, és az Úr megbocsátott minden bűnt az életemben. Azóta el tudom mondani: nem kell a világi élet! Majd Kadarkúton Szentlélek-keresztiséget nyertem az Ifjúsági Napokon. Ez új teret nyitott előttem az Úr felé. Dicsérem és áldom Őt, mert kiragadott a halálból, és élhetek neki!

Hit nélkül nem lehet élni • G. E.

Tavaly nyáron jelentek meg első ízben a város utcáin a Sátoros ünnepet hirdető táblák, s most újra felépült az 51-es út mellett az Evangéliumi Pünkösdi Közösség rendezvényeinek otthont

adó ponyvakupola. Érdeklődők, hívők, gyerekek, sokan látogattak el az elmúlt héten a foglalkozásokra, filmvetítésekre, beszélgetésekre.

A péntek esti sátornyitó előtt Loibi László alpolgármesterrel, a rendezvény fővédnökével beszélgettünk.

– Védnökként tulajdonképpen az önkormányzatot képviselem a város részéről – mondta. Figyelemmel kísértem az eseményeket, s láttam: sokan vettek részt a programokon – főleg gyerekek. Jelen voltam tegnap este Durkó Sándor filmjének „Az élet nagy kérdései”-nek vetítésén, és az azt követő beszélgetésen. Az emberekben megvan az igény a közösségi életre és az őszinte mély beszélgetésekre. Ebben a gyülekezetben számomra elsősorban az a szimpatikus, hogy nem tolakodóak, nem akarják magukat ráerőltetni senkire, és tiszteletben tartják a másságot.

– A céljaink és programjaink a tavalyihoz hasonlóak – mondta Bálint Miklós, a gyülekezet vezetője – sok és sokféle gyerekfoglalkozást rendeztünk, este filmvetítést, istentiszteletet, beszélgetést. Hisszük és valljuk: Jézus ma is él, mindenkit hív és vár magához, s igyekszünk az Ő tanítása szerint élni.

Megnyitó beszédében Loibi László elmondta: igyekezett megismerkedni az Evangéliumi Pünkösdi Közösséggel.

Egy lelkész alapította 1931-ben az USA-ban, onnan terjedt el az egész világon. Több mint 300 millió hívőt tömörít, ez az összes keresztények egyharmadát jelenti. Véleménye szerint manapság úgy élünk, hogy a lélek éhes marad, holott annak is táplálékra van szüksége. Hit nélkül nem lehet átvészelni ezt az időszakot, s egy ilyen közösség erőt és kitartást tud adni a jelen gondjainak megoldásában.

A megjelentek Lakatos Péter zongoraművész és felesége, Vera fuvolajátékában gyönyörködhettek, majd megnézték a gyülekezet tagjai által előadott Szabadi Zsoltné rendezésében színpadra állított „A játékkészítő” című darabot. Az előadás után Kovács György teológus, a pesti Teljes Evangéliumi Keresztény Gyülekezet lelképásztora beszélt. Alap gondolatul a „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtettek” ígét választotta. Elgondolkodtató módon bizonyította be: ez a világ sokat kínál, keveset ad – és mindent elvesz. Biztos, hogy érdemes csak ilyen (anyagi) „értékekben” gondolkodnunk?

(Megjelent a kalocsai városi újságban)

Isten gyermekei

Több, mint 100 fő vett részt, közel 30 gyülekezetből az EPK gyermekbiblikör-vezetők karácsonyi felkészítő napján. Amint a képen látható zászló is mutatja, a tanítók is boldogan élnek át, hogy Isten gyermekének jó lenni!

{k1995614}

OLVASÓI LEVÉL

Kedves Testvéreim az Úr Jézusban! • Zámbo Istvánné, Inárcs

Engedjétek meg, hogy itt, az Élő Víz hasábjain mondjak köszönetet nektek, az értem hozott áldozatokért.

Adakozásotok tette lehetővé, hogy 12 év után új műlábakat kaphassak a régié helyett, amelyek már használhatatlanná váltak. Meg szeretném köszönni Közösségünk Szociális Osztályának és vezetőjének Pataky Albert testvérünknek a gyűjtés lebonyolítását.

Az előző műlábakat a katolikus egyház segítségével kaptam, a legutóbbit 1982-ben. Amikor 1987-ben megtértem Istenhez, és szívembe fogadtam az Úr Jézust, és elkezdtem járni az inárcsi pünkösdi gyülekezetbe, sok támadás ért miattam. Hűtlennek és árulónak is neveztek, de mindent elviseltem, mert már semmi sem volt fontosabb számomra az Úr Jézus szereteténél. Szeretetről, kegyelméről már semmiképp sem tudtam volna lemondani. Nem is gondoltam rá, hogy mi lesz később, bízam mennyei Atyám gondviselő kegyelmében. Az Ige azt mondja: keressétek először Isten országát, és a többi megadatik néktek. Ez az ige mindig élő volt a számomra, csak most még hatalmasabb módon adott bizonyosságot az Úr önmagáról. Igaz, hogy nem teremtette újjá a lábaimat, de amire szükségem volt, azt kirendelte. Tudta, hogy jobb nekem, hogy egy vesszen el tagjaim közül, semhogy az egész testem a gyehennára vetessék.

De gondot viselt rólam már akkor, amikor én még nem is törődtem Vele. Kirendelt nekem egy csodálatos férjet, aki sok türelemmel és megértéssel van irántam. Adott nekünk két szép fiúgyermeket, családi házat, ahol élhetünk és szolgálhatunk az Úrnak. Lehet, hogy ez másnak természetes adomány, de az én helyzetemben ez mind nagy csoda. Amikor betegségtől szenvedtem, akkor is Ő gyógyított meg. Volt egy lágyéksérvem, de olyan rossz helyen, hogy az orvosok nem vállalták a műtétet. Gyötört a fájdalom, és amikor az Úrhoz kiáltottam, Ő meggyógyított. Később a méhemben mióma volt, majd elkezdett szaporodni, és amikor a pásztorunk, Pintér Imre testvérünk imádkozott értem, eltűnt a mióma az Úr gyógyító keze alatt.

És most adott nekem testvéreket Magyarországon Torma Jánosné testvérnőmmel az élen, és adott testvérnőket Németországban Gertrud Rothackel vezetésével, aki az altensteigi Missziós Központ munkatársa. Ilyen csodálatos mennyei Atyánk van nekünk, aki Benne bízunk, az nem fog csalatkozni.

Gertrud nővérem kapott egy látást az Úrtól az imaháló megépítésére egész Németország felett. Ez a látása már meg is valósult. Jelenleg Németország egész területét 2–3 fős imádkozó asszonycsoportok szövik át. Ezek az asszonyok adakozták össze részemre a szükséges pénzösszeg nagyobbik részét. Kívánom, hogy az Úr nagyon gazdagon áldja meg mind a magyar, mind a német testvéreimet.

Köszönettel tartozom Pálosi Gáborné Jutka testvérnőmnek is, aki segített az ügyeim lebonyolításában.

Gertrud nővérünknek az a célja, hogy Németország után most már egész Európát behálózza az az imaháló, amit az Úr a szívére helyezett. Több európai országot felkeresett már, hogy bátorítsa, buzdítsa és tanítsa a testvérnőket az imádkozás fontosságára. Többször járt már Magyarországon is, tanított az imádkozás céljáról, fontosságáról, nagyon jó gyakorlati példákkal illusztrálva tanításait. Én az első tanítása után vágyat éreztem a szívemben, hogy csatlakozzam ehhez az imádkozó asszonyokból álló táborhoz. Az Úr adott is nekem egy imatársat már több mint két éve. Így minden héten azonos időben összejövünk imádkozni. Hála az Úrnak, már öten vagyunk a csoportban. Közbenjárunk a gyülekezetünkért, községünkért, a környező településekért, Közösségünkért, országos ébredésért stb... Nagy segítségünkre vannak ebben azok a tanítások, melyeket Gertrud nővérünk tartott. Mottója a következő: mindennek az alapja az ima. Elmondta, hogy ima nélkül semmi sem jöhet létre. Asszonykonferenciájuk is így nőtt ki a kis apró imádkozó sejtekből. Tavaly októberben mi is részt vehettünk 42 magyar testvérnőmmel ezen a csodálatos Asszony Konferencián, ahol nagyon sok gazdag áldásban volt részünk Pálosiné Jutka testvérnőnk tolmácsolásának és idegenvezetésének a segítségével és a jó Isten gazdag áldásával. Tele volt a szívünk hálával az Úr felé, hogy ilyen sok asszonyt (több mint 1200-at) elhívott az imádkozás szolgálatára. Női óráik nem klubösszejövetelek, hanem tartalmas bizonyágtevő, egymásért imádkozó, tanító, bátorító, buzdító alkalmak, ahol a mindennapos házimunkától megfáradt asszonyok új erőre kaphatnak az Úr szolgálatához.

Erre bátorít bennünket is a testvérnő, hogy mi is fogjunk össze, magyar asszonyok, kérjünk az Úrtól egy imatársat, akivel megoszthatjuk örömünket, bánatunkat, akiben megbízhatunk, és akivel együtt harcolhatunk kéz a kézben az Úr munkájának beteljesedéséért.

Nekünk kell az imáink által megharcolnunk férjünk, Közösségünk férfiainak az Úr munkájában való előremenetelét, hogy ők sikeresen tudjanak előrehaladni. Mi legyünk az a hátvéd csapat, aki így segíti az Úr munkáját.

Én is erre szeretném buzdítani, bátorítani minden testvérnőmet, hogy ne sajnálják az idejüket, energiájukat. Álljatok be ti is az imaharcosok táborába, sok örömben, áldásban lesz részetek. Persze, ez nem látványos munka, de az a fő, hogy Az lásson bennünket, aki az életet adta számunkra, drága Fia élete árán. Tőle kapjuk majd a jutalmat, bár az áldásait már itt a Földön élvezhetjük gazdagon.

Még egyszer hálás szívvel köszönöm minden adakozó testvéremnek az értem hozott áldozatát. Imáimban hordozlak titeket, és a jó Isten gazdag áldását kívánom rátok.

„Boldog, aki a nyomorultra gondol, a veszedelem napján megmenti azt az Úr” (Zsolt 41,2)

NOVELLA

Ne várd meg a felkelő Napot! • Csanádi Zita

Zoli a kórházi ágyon feküdt. Az ablak melletti hely volt az övé most. Kifelé bámult. Rajta kívül mindenki aludt a kórteremben. Hajnalodott. A reggel óvatosan nyújtózott a kihalt utcákon. A virágok és a fák élvezték a nyári reggel hűvös szellőjét.

A kórházban persze más volt a helyzet. Fehér falak, fehér ágyak és ágyneműk, fehér ruhába öltözött emberek. Mintha ez a kötelező fehérség ült volna ki az arcokra is: minden ember, aki ide alanyként bekerült, mintha sápadtabb lett volna e falak közt.

Zoli unta már a kórházat, a fehérséget. Unta a napfelkeltét is. Pár napja került ide be. Két hét múlva evangéliumi rockkoncertnek álcázott evangélizáció lesz. Mindez pedig összefügg. Zoli kerékpárra ült, és kitette a rockkoncert plakátjait. Volt, akinek személyesen vitt el meghívót.

A sok tekerés után érezte, hogy valami nagyon nincs rendben. A gyanú beigazolódott.

Másnap vakbélgyulladás állapotot kaptak meg nála. Megoperálták, és most napok óta itt fekszik. Persze, jó olvasgatni a Bibliát, elmélkedni az Úrról, és jó érzés, hogy látogatják. Jó érzés az is, hogy semmi dolga, nincs rohanás, ugyanakkor hiányzott neki a nyüzsgés. Szervezni kellene az evangélizációt, illetve a pantomimot sokat kellene gyakorolni, ugyanis a koncerten két zeneszám között majd előadják. Most pedig kényzserszünet az Úrtól. Már megszerezte van, és kánikula, strand- és nyaralóidő. Ő meg kénytelen megelégedni az előbukkanó tűzkorong látványával. Az legalább mozog és változik. Ő pedig itt ülhet, várhat. Még öt nap.

„Istenem, olyan unalmas itt! Úgy igazából nem tudtam még beszélni Rólad. Itt mindenki a maga bajaival van elfoglalva. Ha beteg, azért; ha meg orvos, akkor azért. Kibírhatatlan ez a tétlenség. Úr Jézus! Csak egy embert küldj, akinek beszélhetek Rólad!” – imádkozott magában csendesen.

A Nap lassan felemelkedett. A levegő hőmérséklete is. Megmozdult a város. Felébredt, mint egy alvó gyermek.

„Te jó ég! Hova keveredtem én!” – gondolta Tamás. Még be sem ért a kórterembe, máris észrevette, hogy Zoli lesz az egyik ágyszomszédja, mégpedig balról. Egyáltalán nem akart vele találkozni, és nem akart Jézusról sem hallani. Pont ilyen megalázó helyzetben!

Tolókoszin tolták be az ágyáig. Pár kíváncsi tekintetet elcsípett a szeme sarkából.

Kellemetlenül érezte magát. A folyosón is mindenki úgy megnézte, mintha tényleg nyomorék

lett volna. Nem volt az. Inkább nagyon belemerült vasárnap a focimeccsbe. Be akarta bizonyítani, hogy azért ő sem egy nyápic alak. Ráadásul Emese is a nézők között volt. Ezért is beleadta szívét-lelkét és a lábait a játékba. Most meg itt issza meg a levét buzgóságának. Mikor majdnem belötte a lasztit, egyszerre ketten jöttek rá, azután... Csak érezte, hogy valami nincs rendben. A bokája eltört, és erősen bedagadt. Néhány nappal később gipszelhetik csak be, amikor majd leapad. Ráadásul most Zoli társaságában.

Tamás szerencsétlennek érezte magát helyzete miatt. Semmi jót nem várt ettől a találkozástól. Zoli három éve kilépett az életéből. Valami koncertre mentek el, ahol Jézusról énekeltek. Ez volt az első alkalom, hogy egy dologról merőben ellentétes véleményük lett. Addig az estéig nagyon jó barátok voltak. Mindent megbeszéltek egymással. Tudtak egymás csínytevéseiről, örömeiről, fájdalmairól. Mindig együttéreztek egymással, és tartották is egymásért a hátukat. Zoli kicsit más lelki alkatú volt, szeretett a dolgok gyökeréig eljutni. Jézusról is beszélgettek, meg a Bibliáról, de akkor még Zoli is eljárt a diszkóba, és nem járt ebbe a ... közösségbe. Gyülekezet, vagy hogy hívják. Tamás úgy vette a dolgokat, ahogy jöttek. Elszalamoszott az élet problémái között. A koncertet ő is hallotta. Tulajdonképpen nem hitte el, hogy neki ez a legnagyobb problémája, hogy nem ismeri Jézust, és hogy pont csak Ő tudná megoldani problémáit. Zoli meg másként gondolta. Attól kezdve szakadék lett köztük. Többé nem értették meg igazán egymást.

Zoli egy újságot olvasott. Tomi óvatosan a címlapjára pillantott. „Élő Víz. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lapja”. Zoli félretolta a lapot, mikor észrevette Tamást. Bensejében érezte az Úr figyelmeztetését: „Ez a te embered.” Zoli visszakérdezett: „Neki beszéljek Rólad, Uram?” „Igen, neki.” „Amennyire én ismerem, tuti, hogy végig sem hallgat.” „Nem azt mondtam, hogy rohand le. Régen a barátod volt. Beszélj vele. Ha ő kérdez, akkor beszélj Rólam.” Zoli még egy titkos „igent” mondott gondolataiban az Úrnak, majd köszönt Tominak.

Tomi nem volt olyan lelkes, de azért visszaköszönt.

Közben az ápoló közreműködésével Tomi az ágyára került, majd az ápoló elment.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással.

„Fal van köztünk. Nem lesz ez így jó. Zoli a barátom volt, és most nem az. Át kell törnöm ezt a falat!” – gondolta Tamás.

„Szóval Úr Jézus, miatta vagyok itt. Köszönöm, hogy szereted annyira, hogy a kereszten meghaltál érte. Jézus, arra kérlek, ragadd meg Tomit, és add Uram, hogy megismerjen Téged!” – gondolta Zoli.

– Tomi, kérsz egy kis meggyet?

Tomi bólintott, majd belemarkolt a felé nyújtott zacskóba.

– Mintha csak Bori néni kertjéből való volna.

– Eltaláltad, onnan hoztam.

– Ugye, nem loptad? Elvégre te már megváltoztál. Gondolom, ebben is.

– Vettem tőle.

– Szóval jól tippeltem. Zoli, miért vagy a kórházban tulajdonképpen?

Zoli elmondta. Azután Tamás is. Beszélgetésük fonala mégsem tört meg, és nem szakadt félbe. Egymás után tolultak fel belőlük az emlékek. Tomi kétségbeesetten próbálta az emlékszilánkokból kirakni annak a rejtélynek a megfejtését, hogy vajon miért nem barátok, amikor teljesen közvetlenül el tudnak beszélgetni most is. Azóta sem volt annyira őszinte barátja, mint akkor Zoli... Eh, mindegy. Most már itt van Emese, aki feloldja magányát. Zoli elhallgatott. Észrevette, hogy Tamás elkalandozott valamerre.

– Min gondolkozol? – kérdezte Tamástól.

Tamás lassan formálta meg a szavakat. Úgy érezte, hogy őszintének kell lennie.

– Amikor elkezdted abba a hogyishívjákba járni... na, abba a gyülekezetbe, nem hiányoztam neked? Nem hiányzott a kettőnk kapcsolata?

- De igen. Te is tudod, mi volt: együtt mentünk arra a koncertre. Nekem Jézus megváltoztatta az életemet. Egy héttel később mentem hozzád, hívtalak. Nem akartál velem jönni. Én meg nem akartam azt tenni, mint azelőtt. Te jobbra mentél, én balra.
 - Csak nem azt akarod mondani, hogy én vagyok a hibás?
 - Tomi, mindketten hibásak vagyunk. Most néhány dolgot másként csinálnék.
 - Például mit?
 - Nem erőszakoskodnék veled annyira Jézus dolgában. Sokat beszéltem neked, és nem hagytam időt, hogy feldolgozd a hallottakat. Csak mondtam, mondtam...
 - Ez tényleg így volt.
 - És te mit csinálnál másként?
 - Nem tudom. Mondjuk én is sokat erőszakoskodtam veled, hogy gyere velem. Nem akartalak megérteni. Most meg nem tudlak megérteni. Teljesen megváltoztál. Úgy értem, inkább belülről. Mások a céljaid. Ami kettőnk dolgában a legjobban zavar, az az, hogy úgy érzem, attól az estétől fogva mintha egy fal lenne köztünk. Újból és újból megpróbálok ledönteni, átugrani, átmászni, de nem megy. A fal ma is ott áll közöttünk.
 - Mért te próbálkozol állandóan?
 - Micsoda?
 - Úgy értem, miért nem engeded, hogy valaki lerontsa azt a falat, amely előtted van?
 - Ugyan, kitől kérjek segítséget? Tőled?
 - Tőlem, de leginkább Jézustól.
 - Ugyan! Már megint ott tartunk, mint három éve! Nekem nincs szükségem Jézusra! Hagyj már vele békén!
 - Tomi, még meg sem próbáltad, hogy milyen Vele élni! Tele vagy problémákkal, és egyedül akarsz kimászni a gödörből, de tudd meg: ha megfogod a hajad, és elkezded rángatni fölfelé, akkor sem tudod kihúzni magad onnan, ahol vagy! Tomi, azt mondtad, nincs szükséged Jézusra, de Jézusnak szüksége van rád! Miért menekülsz szeretete elől? Miért nem akard Jézust elfogadni?
- A kérdés ott vibrált a levegőben, és lecsapott, mint egy villám. Tomi úgy érezte, nem térhet ki előle. Végül válaszolt a kérdésre.
- Mert túl sok mindent fel kellene adnom.
 - Igen – bólintott Zoli – én is ezt tettem, és egy percre sem bántam meg.

—

Tomi bosszankodott. Bármit tett, bármit csinált, akármit cselekedett, Zoli utolsó mondata órákkal, napokkal később is a fülében csengett: „...egy percre sem bántam meg...” „...egy percre sem bántam meg...” Tomi kíváncsi volt, hogy valóban így van-e, ezért figyelte Zoli minden mozdulatát. Nagyító alá vette Zolit, remélve, hogy talál egy olyan pontot, amire rámutathat: „Na ugye megmondtam?!” Figyelte, mit csinál Zoli, és hogyan. Figyelte, kik látogatják. Az első nap óta Istenről egy szó sem esett többé, de szót váltottak egymással más témákban. Tominak mindjárt szembe tűnt, hogy Zoli gondolkodásmódját teljesen átítatja Isten. Bármit mondott vagy tett, a háttérben Isten állt. Még egy egyszerű reggelinél vagy ebédnél is. Először el sem tudta képzelni, miért bámul lefelé. Ráadásul mintha beszélne a tányérjával becsukott szemmel. Miután szóvá tette, Zoli komolyan mondta, hogy nem bolondult meg, és nem a tányérjával társalog, hanem Istennel, és áldást kér az ételre. Meg aztán Zoli segített a betegeken. Ő volt az ajtó és ablak nyitó, ill. csukó, ő volt a nővér hívó, az ágy és párna igazító. Tomi tudta – mert ismerte Zolit annyira –, hogy ebben is változott. A régi Zoli, ha megkérnék valamire, átfordulna az ágyban a másik oldalára, és aludna tovább. Arról nem is beszélve, hogy szinte a hátán vitte le a kertbe – amikor rossz volt a lift – hadd élvezhesse Tamás is a nyári levegőt. Emellett pedig a sok titokzatos látogató: „testvérek” – mondta rájuk Zoli Tomi kérdésére. Tomi akkor is mérlegelte Zoli életét, és akkor is figyelte, amikor megfigyelései már túlmentek az illem határain. Ezekből a megfigyelésekből tudta azt

is, hogy nincs olyan nap, hogy Zoli ne olvasna Bibliát. Mindig elővette azt a rejtélyes fekete könyvet. Láta azt is, amikor Zoli lent sétált a kertben, és néha az orra alá motyogott ugyanúgy, mint amikor evés előtt imádkozott. Volt, hogy elkérte Zoli walkmenét, csak azért, mert tudni akarta, hogy volt barátja milyen kazettát hallgat. A zenei stílus a szívéhez közel állt, de a szöveg... megint Isten és Jézus. Ha Zoli életének titkát kutatta, mindig ebbe hatolt bele: Isten, Jézus. „Ez egy örült” – állapította meg róla Tamás. Két nappal később némileg változott a véleménye: „Örült, de boldog ember.”

– Mire jutottál a sok megfigyeléssel? – kérdezte Zoli.

– Örült, de boldog ember vagy – felelte Tamás.

– Ezt eddig is tudtad, nem?

– Az örültet igen. Azt nem tudtam, hogy boldog vagy.

Párbeszédük megszakadt. Egy esemény vágta félbe. Egy fiatal, helyes ápolónő dugta be a fejét az ajtón. Gesztenyebarna hosszú haja és nagy diónyi barna szemei voltak. Nem csak bekukkantott, hanem be is jött.

– De helyes kis nő! – súgta Zolinak.

Tomí nem kis meglepetésére a nővérke egyenesen Zolihoz ment.

– Szia Zoli! Hogy vagyunk? Hogy vagyunk?

– Szia Magdi! Áldjon meg az Úr! Vége a szabinak?

– Igen. Most újult erővel kezdem a munkát. Gondoltam, beugrok hozzád. Most nem nagyon akarok veled beszélgetni, nehogy rám szóljanak. Múszak után majd visszajövök. Van egy-két örömteli információm számodra – mondta huncutul a lány.

– Oké, akkor délután!

– Megyek, mert sok dolgom van. Hány napig maradsz itt még?

– Kettő.

– Az nem sok. Na, elmentem, mert sok dolgom van. Szió!

A lány kiviharzott.

– Ezt a jó alakú tüneményt meg honnét ismered? – kérdezte Tomí.

– Ő is gyülekezetbe jár.

– Ő?? Ezzel az alakkal és megjelenéssel?!

Zoli bólintott.

– Miért olyan hihetetlen ez?

Tomí vállat vont.

– Talán azért, mert azok a lányok, akik így néznek ki, minimum manőkenek, vagy legalábbis valami szép fiú mellett töltik életüket. Ennek a lánynak sem kellene megerőltetnie magát, hogy hasonló eredményeket érjen el.

– Tudod, miért nem teszi? Számára Isten sokkal fontosabb – mondta Zoli.

Tomí nem szólt egy szót sem. A kórházban ez volt az első, hogy Istenről hallva nem mondott semmi tiltakozásfélét vagy cinikus megjegyzést. Tomí elgondolkodott. Hány, de hány ember van még, akiről nem is gondolná, hogy ilyen hívő, mint Zoli! Mi a jó ebben nekik? Valóban boldogok? Mert ha igen, akkor lehetnek akár örültek is, mégis jobb helyzetben vannak, mint ő, akinek a szülei Spanyolban, a húga Ausztriában. Megvan mindene, autó, pénz, haverok, barátnő – és mégse boldog. Valóban szüksége van Jézusra ahhoz, hogy boldog legyen? Neki is Jézust kell követnie ahhoz, hogy mindig öröm legyen az arcán, mint Zolinak? Tényleg csak ez az egy út van, vagy van még más is?

Elérkezett a két fiú számára az utolsó este. Felszabadultan beszélgettek pakolás közben, örültek, hogy másnap kikerülnek a kórház falai közül.

Zoliból kiszedték a kapsokat. Tominak leapadt a bokája, és begipszelték. Mindkettőjük sebei

gyógyulóban.

– Ez is legyen a tiéd!

Zoli egy kisebb fürt banánt adott Tominak.

Tomi tiltakozott. Tudta, hogy Zoliék kevésbé sincsenek olyan anyagi helyzetben, mint ők, és nem akart ezzel visszaélni. Zolin mégis meglátta, hogy szívesen adja, önzetlenül, ezért elfogadta.

Vacsora után zuhanyozni mentek. Nehéz volt megoldani begipszelt lábbal. Nevettek tehetetlenségükön. Este, mikor már elcsendesedett a kórház, a szoba, Zoli a fal felé fordulva feküdt, Háttal Tominak. Imádkozni akart. Kicsit többet várt ezektől a napoktól, és önmagától is. Kicsit csalódott volt, hogy „csak” ennyi történt, mégis hálát adott azért, hogy találkozott Tamással, és nem múlt el hasztalan az a néhány nap.

– Zoli, fordulj ide, légy szíves, mondani akarok valamit – súgta Tomi a sötétben.

– Összevesztünk Emesével – folytatta Tomi.

– Már legalább hússzor összevesztetek és kibékültetek, mióta együtt jártok.

– Nem, ez most más. Rájöttem, hogy hitegettük egymást, hogy mindig a jobbik arcunkat mutattuk, ami szép, díszes, de belül már régen megszürkült minden. Nem tudott őszintén szeretni, és én sem őt. Szerinted jobb lett volna, ha tovább hazudjuk egymásnak, hogy „szeretlek”?

– Nem.

– Zoli, te sohasem voltál így, hogy becsapottnak, kihasználtak, kiégettnek érezted magad? Olyan, mintha képtelen lennék szeretetet érzékelni és továbbítani.

– Ismerős ez nekem is. Akkor éreztem így magam, mikor Virág otthagytott. Tulajdonképpen hagytam, hogy elmenjen. Amikor megismerkedtünk, annyira szerettem. Egy idő után rájöttem, hogy ez a szeretet olyan emberi, olyan erőtlen lett. Rá kellett jönnöm, hogy nem azt kaptam, amire vágytam. Mézes madzagot nyalogattam, de egy idő után csak a madzag maradt.

Tamás nem szólt. Végül megkérdezte súgva:

– És Isten? Ő is ilyen, hogy egy idő után unalmas lesz?

Zoli nevetett.

– Nem. Ő nem ilyen. Jézus annyira szeretett engem, hogy már akkor meghalt a bűneimért, amikor még meg sem születtem. Nem csak meghalt, hanem fel is támadt. Ez minden nap örömet és erőt ad tovább menni. Persze, vannak nekem is nehézségeim, de Jézus segít rajtam. Vele együtt megoldhatom azokat... És... – Tamás akart figyelni, de annyira álmos volt, hogy elaludt.

– Istenem, könyörülj rajta. Ne engedd, hogy ilyen állapotban menjen holnap haza. Tudom, hogy félelmei vannak. Uram, Te megígérted, hogy meg fog térni, és itt a kórházban is megerősítetted. Te nem ember vagy, hogy hazudjál. Szeretném Uram, ha Tominak örök élete lenne Fiad által, hogy az örökkévalóságban együtt örvendezhessünk jelenlétedben... Istenem...

Istenem...

Zoli betakarózott. Szemhéja alatt sötét világ. Kábult csend. A pihenés nesze hallatszott csak. A belső sötétségbe be-bevillant egy-egy képkocka álmországból, hogy azután folyamatos filmmé álljon össze egészen az ébredésig.

—

Magdi az igazak álmát aludta. Nagyon meleg, igazi kánikulai éjszaka volt. Minden ablak nyitva, és csak egyetlen pléddel takarózott. Korán lefeküdt, ki akarta pihenni magát. Reggel hatra kell mennie, mert délelőttös a kórházban. Ötkor kel fel, hiszen Istennel akarja kezdeni a napot. A sok beteg, nővérke és orvos közé bizony kell az erő. Sokszor a lelki erő is. Ki mástól kapná ezeket, mint Istentől a Biblia olvasásán és az imádkozáson keresztül?! Ki segít dönteni, ha válaszut következik, ha nem az égi Atyja?

Magdi felébredt. Nem tudta, hogy mitől. Melege van? Nem, hiszen friss levegő jön rá.

Szomjas? Nem. Ébernek érezte magát. Kint a koromfeketeség halványodni kezdett. Hajnalodott már. „Istenem, miért ébresztettél fel? Még aludnom kellene.”
Hiába feküdt vissza, hiába forgolódott, nem bírt újra elaludni. Tudta, hogy nem várhat reggelig. Nem várhatja meg a felkelő Napot. Gondolkodott. Két arc jött elé. Az egyiket ismerte, a másikat nem. Átérezte Isten szeretetét irántuk, és letérdelt ágya mellett a sötétben. Imádkozott. Az egyik arc mind élesebben és erőteljesebben ott lebegett előtte. Tudta, hogy Zoli ismerőse valahogy ez a fiú. Valamilyen Tamásnak hívják. Fontos volt Istennek, ha így könyörgött érte. Nem érdekelte a térdein eltöltött idő. Lábai zsibbadtak. Felállt és megmozgatta tagjait. Leült az ágyra. Megtapasztalta, hogy a Szentlélek segítségére siet az imádkozásban. Hamarosan apadtak a szavak. Magdi visszafeküdt ágyába és azon morfondírozott, hogy Isten hatalmas keze mit fog cselekedni, és hamarosan elaludt.

Tamás felébredt álmából. Nem értette, de valahogy reménységet támasztott benne az álom. Kint már hajnalodott. Olyan megkapó minden! Nyár van, és ez sok örömet szokott hozni. Énekeltek a madarak a kórház körül. Tomi nesztelenül fölkel. Most is nehezebbre esett menni. Néhány lépést megtett a kórterem ajtajáig. Óvatosan lenyomta a kilincset. Nyitva volt. Éjszakára mindig bezárják ezt az ajtót. Most elfelejtették. Tamás kiment az erkélyre. Óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Hűvös volt a hajnal, de kellemes. Az ég alja halványodni kezdett. Hamarosan felkel a Nap, és fényével beragyogja a világot. Tomi le sem vette szemét az ég keleti részéről. Várta a felkelő Napot. Közben elgondolkodott. Mit is akar csinálni ezután? Folytassa ott, ahol abbahagyta? Nem, abból már elege van. Mit tehet most? Ahogy életére gondolt, egyre értéktelenebbnek tűnt szeme előtt. Körülményei dobálták ide-oda, és ő hagyta, hogy az élet sodorja magával. Mi volt igazán jó az életében? A haverok? A sörök? A sok pénz, autók? Barátnők? Csupán játszadozás a nőekkel, de felszínesen. Mi az, ami igazán megérintette az életét? Tamást megrohanták a gondolatok, az emlékek, a régi tervek és ábrándozások. Mi értelme az életnek? Szereti őt igazán a szíve legmélyéről valaki? Vagy mindenki elfordult tőle és magára hagyta?

Tamás úgy érezte, döntenie kell valamit. Nem maradhat úgy minden, ahogy volt. Szabad akart lenni, mint a madarak körülötte. Zoli egyszer azt mondta, hogy mióta Istennel jár, azóta teljesen szabadnak érzi magát. Vajon neki is meg kell próbálnia? Valóban csak ez az egyetlen út a boldogsághoz? Most megint ugyanott tart, mint három éve? Akkor Emesét választotta, s a haverokat. Ellökte Istent magától. Nem lett boldogabb. Most még szólhatna Zolinak, hogy segítsen, de Zoli alszik. Fázott. Egyedül érezte magát. Nincs segítség – vagy mégis? Most mit csináljon? Zoli ugyan nincs itt, de Isten? Isten tényleg mindenhol ott lehet? Ha létezik és van, akkor mindent lát. Mondania kellene valamit Istennek, de mit? Még a „Mi Atyánk”-ot sem tudja. Mondjon valamit csak úgy? Sok minden nyomja a lelkét. Tamás elveszettnek érezte magát. Úgy érezte, mintha súlyos terheket tettek volna rá. Ezekkel együtt nem tud tovább menni.

– Isten, ha vagy, kérlek segíts rajtam... Becsaptalak, de én húztam a rövidebbet. Segíts! Istenem... – motyogta maga elé.

Tamás nem volt érzélgős típus, de érezte, hogy könnyek tódultak szemébe. Nem, most nincs erre idő. Gyorsan letörölte könnyeit szeméből. Cselekedni kell, de azonnal.

Tamás megfordult, és visszament a kórterembe. Zoli javában aludt. Tamás nagyon határozottan odabicegett ágya mellé. Elkezdte ébresztgetni Zolit. Barátja álmos szemekkel nézett rá.

– Mi van?

– Fontos – kezdte Tamás, de elakadt és nem tudott mit mondani.

Zoli kinézett az ablakon.

– Hagyj aludni! Még hajnal van. Még a Nap sem kelt fel. Majd reggel megbeszéljük.

Zoli nagyon fáradt és álmos volt, tegnap sokáig nem aludt.

– Ez nem ér rá! – mondta Tamás határozottan. – Nem várhatjuk meg a felkelő Napot sem. Gyere!

Tamás villámgyorsan kivett az utazótáskájából egy pulóvert. Zoli követte példáját. Tomi ismét az erkélyre ment. Zoli követte. Nem mondott semmit sem. Nem tudott az eseménysorral mit kezdeni. Tamás beront, felébreszti, szó nélkül kicibálja az erkélyre, mindezt hajnalok hajnalán. Bizonyára fontos az, ami most Tomit így felizgatta.

– Zoli, kérlek, segíts rajtam! – fakadt ki Tamás. – Te voltál a legjobb haverom. Három éve nem értettem, milyen lehetőséget szalasztottam el. Akkor nemet mondtam Istennek, de most... segíts... nem tudom, mit tegyek, de ezt megbántam. Most igent akarok mondani Istennek.

– Értem, mit akarsz – mondta Zoli.

Gondolatai elkalandoztak. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Évek óta imádkozott Tomiért, kisebb-nagyobb megszakításokkal, bizonyágot is tett neki, hívta is ide-oda, de tulajdonképpen soha sem szegezte neki a kérdést, hogy el akarja-e fogadni Jézust személyes Megváltójának. Zoli szégyellte magát hitetlenségéért. Tudta, hogy Tomi meg fog térni – hamarosan, majd. Arra nem gondolt, hogy most.

Zoli hirtelen nem is tudta, mit csináljon. Problémájával mégsem volt egyedül. A Szentlélek eszköze volt most, aki vezette. Zoli beszélni kezdett. Elmondta, hogyan lett hívővé: eldöntötte, hogy elfogadja Jézus kereszthalálát, feltámadását, személyes életére. Együtt imádkozott Tamással. Zoli arról is beszélt Tamásnak, mit tegyen ezután, hogyan kell cselekednie, hogy Isten közelségében maradjon. Beszélt a bűn szerepéről, a kegyelemről; arról, hogy mit kezdjen személyes bűneivel.

Tamás nagyon nyitott volt. Szomjazta, amit Zoli mondott. Mire felkelt a Nap, új emberré lett. Tamás beszélgetésük végére megszabadult élete terheitől. Tamás volt most is, mint tegnap vagy tegnapelőtt, de most már Jézus lett élete Urává.

Zoli barátián átölelte Tamást.

– Most már nem csak a barátom vagy, hanem a testvérem is.

Nem beszélt tovább. Örömét és az Úr iránti hálóját szinte nem tudta szavakba önteni. Tudta jól, nem az ő érdeme, hogy Tomi Jézusé lett, hogy ezt vele együtt átélhette. Ez egyszerűen kegyelem, hogy így történhetett.

– Nézd csak! – jegyezte meg Tamás.

Zoli is kelet felé fordult. A Nap kibuggyant az ég aljánál. Vörös koronggá hízott lassan, és fénye beragyogta a világot. Így jön el Jézus fénye is hozzájuk. Jézus győzelmének fénye emberi életéken keresztül ragyogja be a világot.

– „Az igazak ösvénye olyan, mint a hajnali világosság, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig” – mondta Zoli.

Nem látta őket senki sem. Legalábbis ember nem. De látta őket a mindenható és szent Isten, akinek teremtményei. Szeretete így ragyogja be életünket a teljes délig, de ott a figyelmeztetés: „Ne várd meg a felkelő Napot!”

Ne várd, hogy előbb tökéletes leszel, és majd azután akarsz cselekedni.

Isten *most* akar téged használni!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Karácsonyi ének • Gárdonyi Géza

*%%Milyen ragyogó fény árad az éjben!
Betlehem úszik fény özönében.*

Égi csodának nyílt meg az ég!
Szent örömet zeng angyali nép:
Megszületett a Jézus!
Ébred a pásztor mennyei szóra,
Álmainál szebb drága valóra:
Menjete! Ó, hol glória zeng,
S a kicsi hajlék fénybe dereng:
Megszületett a Jézus.
Rendül a szív az égi jelekre,
Szent öröm az, mely átölelte,
S mintha a föld is zsongna imát:
Mintha susogná fű, fa, virág:
Megszületett a Jézus!
A szívünk is gyűljön öröme,
S zengjen az Úrnak hálaime!
Szent Fia itt van köztiink örökre,
Megszabadítva már a világ:
Megszületett a Jézus!%%

Tisztelt Szerkesztőség! • Kis Andrea

Ebben az évben ünnepelték nagyszüleim, Schäfer András és felesége 60 éves házassági évfordulójukat, gyermekeik, unokáik, a sülysápi lelkipásztor és felesége, valamint Berla István lelkipásztorhelyettes és felesége körében. Az Úr áldása kísérje továbbra is életüket.
Unokájuk: *Andrea*
{k1995606}

Új év • D. S. L.

%%Uram, segíts, hogy 1996-ban
Kicsit több békesség, jóság, szelídség...
Kevesebb vizály, irigység...
Kicsit több igazság úton-útfélen...
Kicsit több segítség bajban, veszélyben...
Kicsit több mi, és kevesebb én...
Kicsit több hit és remény...
És mind több szeretet jellemezze életünket!%%

Téli Ifjúsági Napok

Az OIM idén is megrendezi a Téli Ifjúsági Napokat december 28–30-án. Kezdés 28-án 18 órától, befejezés 30-án délben. A tervek szerint 29-én délelőtt és délután lesz lehetőség a résztvevő ifjúsági csoportok bemutatkozására a fesztivál keretében. Kérjük, hogy erre készüljenek és előre jelentkezzenek az ifjúsági csoportok.
Imádkozzunk ezért a három napért!

**Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány idei pályázatainak eredménye •
Az Alapítvány Kuratóriuma**

A karcolat pályázatra csupán egyetlen pályamű érkezett, az is két hónappal a határidő lejárta után. A beküldött munkát így nem tudtuk értékelni.

A hívő novella pályázat eredménye:

I. díjat (5000 Ft-ot nyert) *iff. Varga Sándor* (Budapest) ***Délibábok*** című novellájával.

II. díjat (3000 Ft-ot nyert) *iff. Varga Sándor* (Budapest) ***Szokásos vasárnap*** című novellájával

III. díjat (2000 Ft-ot) nyert *Csanádi Zita* (Kalocsa) ***Ne várd meg a felkelő Napot!*** című novellájával

A pályázatra 12 pályamű érkezett. A bíráló bizottság tagjai: Hegedűs Ildikó, Koncz Sándorné (mindkettő Budapest Agapé gyülekezet), ifj. Kovács Béla (Ózd) és Nagy Miklós (Inota). Díjnyertes testvéreinknek gratulálunk, és az Úr áldását kívánjuk minden kedves pályázónk életére, valamint további hasonló jellegű próbálkozásaikra.

Hirdetési tarifák

Ezúton értesítjük kedves olvasóinkat, hirdetőinket, hogy üzleti jellegű hirdetéseket, reklámokat (könyvek, kazetták megjelenése stb.) csak díjfizetés ellenében jelentetünk meg az Élő Vízben. Az apróhirdetések ára (50 szóig) 500 Ft, hosszabb vagy nagyméretű hirdetések esetén a díj az elfoglalt hellyel arányosan emelkedik, például a hátsó borítón megjelenő egész oldalas hirdetés 10.000 Ft-ba kerül.

A missziótevékenységgel kapcsolatos hirdetések természetesen ingyenesek.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: A pásztorok mezeje Betlehemben

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj a jövő évre: 720 Ft

ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995617}

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995616}

VÍZSZINTES: 1. „Ne féljete, mert ímé ... néktek nagy örömet” (Lk 2,10). 5. Izráel szállása Moáb határán a pusztai vándorlás alatt (4Móz 21,16). 6. „A törvénytudó Zénást és Apollóst ... indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk” (Tit 3,13).

FÜGGŐLEGES: 1. „Az engedelmes felelet elfordítja a ... felgerjedését” (Péld 15,1). 2. Jákób legidősebb fia (1Móz 29,32/) 3. Ahasvérus király egyik összeesküvő udvarmestere (Eszk 2,21). 4. Énós fia (1Móz 5,9).

Kedves rejtvényfejtő testvérek! • Nagy Kornél

Tavaly ilyenkor meghirdettük, hogy Élő Víz előfizetéseket sorsolunk ki azok között, akik a '94/6. számtól a '95/5. számig terjedő időszakban egyszer sem nyernek, de legalább három esetben helyes megfejtést küldenek be. A fentiek szerint tíz testvér kap 1996-ban Élő Víz előfizetést: *Bordás Tiborné* (Debrecen), *Édes Zsuzsanna* (Komló), *Farkas János* (Kiskőrös), *Gáspár Jánosné* (Inota), *Gyuricsék Evelin* (Bakonycsérnye), *Komócsi Roland* (Makó), *Molnár Anita* (Komló), *Nagy-Ajtai Márta* (Komló), *Sanda Mónika* (Várpalota), *Wilhelm Konrád* (Inota). A nyertesek részére a jövő évi számokat a gyülekezetük által rendelt mennyiségű Élő Vízen felül, pluszpéldányként névre szólóan postázzuk.

E pályázati lehetőség az ideai feltételekkel folytatódik, mely a mostani, azaz a '95/6. számtól a '96/5. számig tart.

Végül szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy egy címről, egy családból alkalmanként csak egy megfejtés vesz részt a sorsoláson.

BEKÜLDENDŐ:

a *keresztrejtvény* 1. és 2. számmal jelölt soraiban található bibliai idézet pontos **helye**, valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott szó, mely Jézus egyik kortársának neve.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1996. január 7. A '95/5. szám rejtvényeinek megfejtése: *keresztrejtvény: Róm 14,17; minirejtvény: engedelmesség.* A helyes megfejtést beküldők közül a *karórát: Berla Ferenc (Sülysáp)* nyerte, és könyveket: *Csipkés Julianna (Ózd), Kubis Ferencné (Maglód)* nyertek. A karóra Vadon Tamás óras testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajándéka.

FORRÁS – MELLÉKLET

„...nálad van az életnek forrása, ... világosságod által látunk világosságot” (Zsolt 36,10). *A Biblia ezt Istenről mondja, mindenek Uráról, Teremtőjéről, aki a mennyben lakozik örök dicsőségben és szentségben. Isten nem hagyta el az embert, hanem egyszülött Fia, Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által biztosította számunkra az örök életet.*

„...egyszülött Fiát adta, hogy aki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

*Az Élő Víz magazin most induló melléklete, a **Forrás**, ennek az igazságnak a fényét akarja eljuttatni minél többekhez, hogy maga is az élet forrásává váljon sokak számára.*

Szeretettel kérünk, olvasd hát e sorokat figyelmesen, s ha bármi kérdésed, észrevételed van, írd meg szerkesztőségünk címére: Élő Víz Szerkesztőség, 1143 Budapest Gizella út 37.

Szívesen állunk rendelkezésedre.

A legközelebbi pünkösdgi gyülekezet, melyet felkereshetsz:

Földrengésbiztos menedék • Kovács Zoltán

Valami felriasztott álmomból. Nem tudtam, rossz álom volt-e vagy valóság, de mintha rázták volna az egész lakást, s mindezt félelmetes morajlás kísérte. Mire teljesen feleszméltem, újra csend és mozdulatlanság vett körül, csak a szívem vert hevesen. Pár pillanat alatt kiderült, hogy a feleségem is ébren van, sőt már közölte is: „Földrengés van!”

Először nem akartam elhinni, de ő hamarabb ébren volt, és még látta, hogy mozgott a szobánkban levő rózsafa teteje, és különben is, ő tíz évvel korábban már átélte a berhidai földrengést. Meg volt tehát ő is rémülve.

Mit tegyünk? Imádkozzunk, mint életünk minden nehéz helyzetében! „Uram, Te mindenható vagy. Köszönjük, hogy megőriztél minket a földrengésben, és kérünk, légy velünk, hogy ezután ne jöjjön több földlökés” – imádkoztunk mind a ketten.

Eközben riadt ajtócsapkodás kezdődött a lépcsőházban, és izgatott beszéd zaja szűrődött be. A kukucskálón kinézve láttam, hogy a szomszédok menet közben öltözködve sietnek lefelé a lépcsőn. Ablakunkból szinte az egész belváros látszik – a negyedik emelet csak jelent valamit! – most szinte minden ablakban égett a villany, az utcán pedig egyre nagyobb lett a forgalom.

A lakásban széjjelnézve felfedeztük, hogy itt is, ott is felborult egy-egy kisebb tárgy (sampon, hajlakk), a nagyszobában, ahol három hónapos kislányunk alszik, kipattant két szekrényajtó stb. A kisbaba nem vett észre semmit a történetekből, mélyen aludt. Ez is egy ok a hálaadásra. Egy darabig néztük még az ablakból a ház körüli fűvön ácsorgó szomszédokat, amint a sötét éjszakában riadtan taglalták a történeteket, majd megnyugodva lefeküdtünk. Legtöbbször az első földrengés a legerősebb, ezután már csak gyengébb jöhet, az Úr pedig megőriz minket minden bajtól – gondoltuk.

Hajnalban arra ébredtünk, hogy éktelenül csengetnek. Mint kiderült, a szomszédok aggódtak miattunk, mert az a rémhír terjedt el a városban, hogy fél óra múlva egy újabb, az előzőnél nagyobb földrengés lesz. Természetesen ezúttal sem mentünk le az utcára, mert tudtuk, hogy a földrengéseket sehol a világon nem lehet előre jelezni, Isten pedig megoltalmaz bennünket. Sőt, a gyerek sem ébredt fel a harsány csengetésre.

Nappal aztán alaposan végigjártuk a lakást, de hála az Úrnak, nálunk kár nem esett. Másnál összetört néhány üveg pohár, porcelánszobor. Eszembe jutott, hogy este még egyszer megigazítottam egy üvegtálat, melyet eléggé instabilan tettem fel a tányérok tetejére, nehogy leessen! De mitől eshetett volna le a mozdulatlan szekrényben? Isten viszont tudott róla, hogy földrengés lesz, és gondja volt erre az üvegtátra is.

Később megtudtam, hogy az emeletes házak lakói szinte mindannyian a szabadban töltötték az éjszakát – emiatt aznap tanítási szünetet rendeltek el a város iskoláiban. Azt is megtudtam, hogy gyülekezetünk tagjai, akik Istenben bíztak, egy ima után valamennyien otthon maradtak. Nekik van egy földrengésbiztos menedékük, Jézus Krisztus, aki életét áldozta, hogy a Benne hívők megbékélhessenek Istennel, és többé ne kelljen félniük semmitől, még a haláltól sem. Ekkora lenne a különbség hívő és hitetlen között? Igen, sőt Isten előtt ennél is nagyobb! A Bibliából tudjuk, hogy mielőtt Izráel népe kivonult egyiptomból, Isten tíz csapással sújtotta az egyiptomiakat, mert nem akarták elengedni a népet. Az utolsó csapásban minden egyiptomi családban meghalt az elsőszülött. Az izráelieket viszont – miként az előző csapásokban sem – nem érte bántódás.

Számtalan esetet tudunk ma is, amikor Isten megmenti a Benne bizókat a veszedelemből, mert betartja ígését: „*Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezen; – hozzád (a hívőhöz) nem is közelít*” (Zsolt 91,7).

A kedves olvasó mit tenne a veszedelemben? És az utolsó ítéletben, amikor Jézus Krisztus megítéli az élőket és a holtakat, a hívőknek pedig kegyelmet ad?

A földrengés egyébként szeptember 13-án 0 óra 15 perckor volt Várpalotán. Erőssége 3,5;

komoly épületkárokat sehol sem okozott. Sérülés sem történt, két személy viszont ijedtében szívinfarktust kapott, és meghalt. Ha Jézusban bíztak volna...

Egyetlen barát • Patik József (Nagykőrös)

Nem hívő családban próbálkoztam az élet kihívásaival. Maximalista voltam, és soha nem ismertem azt, hogy veszteni. Ha a saját igazamról volt szó, olyan voltam, mint a szikra. 19 éves koromban felismertem a világban levő igazságtalanságot. Sajnos, ez csak az elmémben, de nem a lelkemben történt. Mint minden fiatal általában, én is fellázdaltam. Ez a lázadásom hat kemény, még igazságtalanabb évet eredményezett. Eltávolodtam mindenkitől. Külföldre menekültem. Igényeim – lehetőségeim függvényében – elhatalmasodtak. Rossz társaság és rossz nők után lopások és betörések követték egymást. Sikertelenné, silánnyá vált az életem. Eladósodtam, érzelmileg kiégttem. Annak, aki nem választja Jézust, nagy szenvedésen kell keresztülmennie, és előbb-utóbb zátonyra fut az élete. Hallottam Jézusról, de nem voltam képes felfogni, mit tett Ő a bűnösökért, és nem éreztem magam bűnösnek.

1995. január 10-én szólt hozzám az Úr: „József, a földi életutadnak vége.” Az akkori barátnőm, most a feleségem, egy katolikus templomban imádkozott értem, mert már nem tudott elviselni. De ma elmondhatom, hogy elviseljük, sőt szeretjük egymást, mert szeretjük Jézust, aki minket megtalált, kiemelt és karján hordoz. Megismertük cselekedeteit, hatalmát, mellyel ember fel nem ér. Barátom már nem volt; Ő a barátjának fogadott, és megajándékozott sok hívő baráttal is. Legyen a dicsőség az Övé mind örökké!

Isten közbelép • Joó Györgyné (Makó)

Férjemmel mindketten az Úr gyermekei vagyunk. Enikő kislányunk most ötéves. Szerettük volna, imádkoztunk érte, hogy az Úr áldjon meg bennünket további gyermekekkel. Úgy látszott, hogy többé már ez nem adatik meg nekünk. Enikő után a második és harmadik terhességem is vetéléssel végződött. Azt reméltük, hogy a negyedik terhességem gyermekáldást fog majd hozni. De spontán erős vérzéssel hirtelen ismét be kellett hogy szállítsanak a szegedi klinikára. Az orvosok az előzőekhez hasonlónak látva a helyzetet, semmi jóval nem biztattak. Viszont éppen abban az időpontban gyülekezetünknek városi szintű zenés evangélizációja volt, amelynek befejező részén elhangzott a felszólítás, hogy betegekért fognak imádkozni, s akinek ilyen imakérése van, az jöjjön előre. Kérésemre helyettem anyósom ment előre, továbbítva súlyos helyzetünkben imakérésünket. Ekkor a szolgáló Dékány István és Pánczél János pásztorok (a gyülekezettel egyben) imádkoztak értem. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy ezt követően még abban az órában megszűnt a vérzésem és fájdalmam, s jobban lettem. Nemsokára haza is engedtek, s többé semmiféle probléma nem volt, normális, könnyűnek mondható szüléssel. Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak férjemmel az azóta is szépen fejlődő, mosolygós Naómi kislányunkért.

Jöjjetek énhozzám... • Kázmér Pálné

Azt gondoljuk sokszor: nekik könnyebb volt. Bizony egyszerűbb, nyugalmasabb életük volt a régieknek. Azoknak, akik kb. 2000 évvel ezelőtt éltek Jézus kortársaiként. Bizonyára voltak problémák, de közel sem olyan súlyosak, mint a mai kor emberéé. Nézzünk csak szét az utcákon! Mit látunk? Gondterhelt, nyugtalan tekinteteket, örömtelen, fáradt, „utálom ezt az életet” kifejezéssel az arcokon.

S milyen a kétezzer évvel ezelőtti körkép? Így ír erről Máté evangélista a 9. rész 36. versében: „Mikor pedig (Jézus) látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak

gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.”

Nem valami szívet vidámító kép. Elgyötört, szorongó emberek vették körül Jézust. Mégis van egy pozitívum ezekben az emberekben. Még nem adták fel! Még próbálkoznak, még keresnek! Hátha van út a kilátástalanságból, hátha van remény egy szebb, értékesebb életre! S a legjobb helyen kerestek.

Van itt Valaki, aki ezt kiáltja feléjük:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11,29).

Jézus igazán tudja, milyen fáradtak és megterheltek ezek az emberek, hiszen Ő nem csak azt látja, ami kiül az arcra, hanem belelát a szív legelrejtettebb zugába is.

Jézus látja a ma emberének keresését is. Látja azt is, hogy az emberek nem mindig jó helyen keresnek, s emiatt sorozatos csalódás éri őket. A világ tele van csalóka és harsány hirdetésekkel:

Gyere szórakozni, kikapcsolódni, inni, s majd elfelejted a bánatodat!

Ha ez nem segít, próbálkozzál valamilyen erősebbel, próbálj ki valamilyen kábítószerrel, s a csodálatos álmvilágban, ami eléd tárul, eltörpülnek gondjaid.

Benned van a megoldás – hirdetik megint mások –, csak felszínre kell hozni rejtett erőidet, s minden megoldódik: gazdag, sikeres, egészséges, kiegyensúlyozott leszel. Gyere, mi megtanítunk különféle transzcendens praktikáinkkal, hogyan csináld!

És az emberek hiszékenyek, s mennek. Sokáig nem is sejtik, vagy csak későn veszik észre, hogy ilyen irányú próbálkozásaikkal életük egyre kuszább lesz, terheik súlya nő, s mivel lelki látásuk nincs – vakon rohannak egy ellenséges, sötét hatalom karmaiba.

A sok hamis ígérető mellett van Valaki, aki soha nem csap be, aki amit ígért, mindig megadja.

Ezért mondjuk Pál apostollal együtt minden kereső léleknek: „Azt az örömdetes üzenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete” (ApCs 14,15).

Mert „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCs 4,12).

Péter apostol hamar felismerte, hogy nincs más lehetőség, egyedül Jézus Az, aki segíthet. Így szól Jézushoz:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Jn 6,68–69).

Erre a Jézusra van neked is szükséged! Ne gondold, hogy problémáidra más úton megoldást találsz! Hívása most még hangzik feléd: „Jöjj énhozzám, és nyugalmat, békességet adok neked!”

Jöjj Hozzá, ha sokféle próbálkoztál már, s csalódások értek!

Jöjj Hozzá, ha most akarsz elindulni megoldást keresni életed problémáira! Legyen Jézus az első, akihez fordulsz, ne próbálkozz más helyeken – csak károdra lenne!

Hogyan találkozhatasz Vele? Szívesen segítünk, ha írsz szerkesztőségünk címére!

GYERMEKKÖR

{k1995618}

{k1995619}

{k1995620}

{k1995621}

{k19956D}